

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Mercedes, Tofaş, Oyak-Renault Metal fabrikalarından; Eskişehir Adularya Maden, Aroma, Irak Plastik, İzmir Fabrikalarından Haberler

Sayfa 2-3

Ekim 2017 / Sayı: 97

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır ve Sevdâ ablanın gazetesidir

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

İstibdadın soygun programı

Maliye Bakanı Naci Ağbal'ın açıkladığı Orta Vadeli Program'dan çıkan vergi artışları herkesi tedirgin etti. Bankalara getirilen kurumlar vergisine karşı çıkmıyoruz. Daha da arttırılmasını isteriz. Ancak kimse AKP bankalarla mücadele ediyor zannetmesin. Yüzde 2 vergi artışı AKP iktidarının Kredi Garanti Fonu uygulaması sayesinde kârlarını yüzde 50 arttırarak 21,2 milyar liraya çıkararak modern tefeciler için devde kulak.

Elde edilen gelir halk için harcanacak olsa Motorlu Taşıtlar Vergisi'ne yapılan zamma da karşı çıkmazdık. Asgari ücret, taşeron işçilere kadro, grev hakkı için kulağının üstüne yatan CHP'nin bankalara, arabalara vergi gelince eylem çağrısı yapması kendi burjuva karakterindedir. Biz meseleye başka türlü bakarız. Emekçinin gözünden yaklaşıyoruz. Bu açıdan bakıldığında büyük şirketlerden alınan vergiler hâlâ

çok düşüktür ve AKP iktidarı tarafından da teşviklerle ve vergi indirimleri ile iyice aşağı çekilmiştir. Kurumlar vergisinin vergi gelirleri içindeki oranı 2015'te yüzde 9,15, 2016'da yüzde 8,09 iken 2017'de 7,87'e düşmüştür.

6,5 milyon asgari ücretli ise yılda 3 bin lira gelir vergisi veriyor; yani toplam 19 milyar 500 bin liraya yakın vergi ödüyor. Asgari ücretli ahlak sınırnın altında çalışıp memleketin gelir vergisinin beşte birini karşılıyor. Yani vergi düzeni fakirden alıp zengine vermektedir.

Peki, bu vergi tartışması neden ortaya çıkıyor? Çünkü AKP, devleti borç batağına itmektedir. 2017 bütçe kanununda hazineye 47,5 milyar lira borçlanma limiti getirildiği halde ve bu limit bakanlar kurulu kararıyla en fazla 52,4 milyar liraya çıkarılabileceği halde, AKP hazinayı daha Ağustos sonu rakamlarıyla 53,4 milyar lira borca sokmuştur. Or-

tada bir bakanlar kurulu kararı dahi olmadan, kendi koyduğu bütçe kanunu çiğneyerek, yasadışı biçimde...

Zenginden daha fazla vergi alıp halkı için harcama yapacak olan bir hükümet, devlet yatırımlarına ağırlık verirdi. Kamulaştırma yapardı. Halkına istihdam olanakları sağlardı. Naci Ağbal ise 2018 yılında başta Şeker fabrikaları olmak üzere 10 milyar liralık özelleştirme yapmayı planladıklarını söylüyor. Yani AKP, devleti satıp savmaya devam edeceğiz, işsizliğe de alşın diyor! 2019'da işsizlik için belirledikleri hedef bile yüzde 9,9! İşsizlikte tek hanelere inceklermiş! Etiket fiyatlarındaki bir kuruşlarla vatandaşları yanıltmaya çalışan tüccarın mantığını maliye ve ekonomi politikası haline getirmiş bir iktidarla karşı karşıyayız!

Ortada ekonomik program yok, soygun planı var! Tabii va-

tandaşın tepkisini yatıştırmak için yine veriyorlar mehteri! Naci Ağbal "yaratacağımız 8 milyar liralık kaynağı Savunma Sanayi Fonu'na aktarmayı düşünüyoruz" diyor. Yani "her şey vatan için"! İnanırsanız tabii...

Resmî rakamlarla 1 milyar 370 milyona inşa edilen, aylık elektrik masrafı 806 bin lira olan, içinde yapılan davet, temsil ve ağırlamalara 30 milyon harcanan, ona bağlı olarak kiralanan lüks araçlara 8 milyon ayrılan saray bütçesi de "vatan" için! Elektrik Mühendisleri Odası'nın rakamları ile 2,8 milyar fazladan elektrik harcamasına neden olan yaz saati uygulaması da "vatan" için! Özelleştirmeler de "vatan" için! Elinde Zarrab davasıyla şantaj yapan Trump'tan fidye misali 11 milyarlık uçak almak da "vatan" için!

Elektrik dağıtım şirketleri, inşaatçı patronlar, modern tefeci bankalar, ihale avcılarını milyar-

ları "vatan" için cebe indiriyor! İsrail'e "one minute" deyip ticareti "vatan" için arttırdılar. Konu Alman şirketleri olduğunda bir günde teröre destek veren şirket listelerini "vatan" için yırttılar. Grevleri yasaklayıp emperyalist şirketlerin çıkarlarını "vatan" için korudular. Erbil'de Koç'a Divan Oteli'ni "vatan" için açtırdılar. Bölge alev alev yanarken tanklerle "vatan" için petrol taşıdılar.

Bugün de Ortadoğu'da petrol peşinde koşup, savaş bütçelerinin maliyetini emekçilere ödetip, bankalara patronlara onlardan aldıklarını misliyle geri ödemeyi vaat ediyorlar. Ama sermayenin bu talan savaşlarında ölen emekçi çocuklarının dökülen kanlarını, giden canları kimse geri getiremez! Dökülen kardeş kanının bedelini ise kimse ödeyemez! Artık halkın canını, malını, hürriyetini gasp eden bu istibdadı sırtından atmasının vakti gelmiştir!

AKP'nin ekonomideki "algı operasyonu" ve gerçekler

4

İşçi sınıfının anti-emperyalist mücadele programı

7

Ekim Devrimi 100. Yılı Eğitim Kampı: Yeni Ekim devrimleri için ileri!

8-9

İstibdad cephesi çatırdıyor

10

DİP'in 25 Eylül referandumuna ilişkin tutumu

12

Metal fabrikalarından haberler

İstanbul Mercedes'ten bir işçi

Ekim ayı herkes için farklı geçecek

Her fırsatta hedef 2023 diyerek kendileri için öneminden bahseden birileri bir şeyi unutuyor: Kendilerine oy veren-vermeyen çok büyük bir kesim için öncelikli hedef 2017. Türkiye ekonomisine büyük katkıda bulunan en büyük sanayilerden metal sektöründeki sözleşme dönemi, Türk Metal'e bağlı firmalar için 2017. Biz de o sektör pastasının büyük dilimlerinden biriyiz. Sözleşme dönemi 3 ay. Eylül'de başladı. Biz taleplerimizin yer aldığı taslağı çoktan hazırladık. Fakat 3 ay vakti olan MESS ilk ay olan Eylül ayını boş geçti. Şimdi Ekim'in 5'inde ilk oturum yapılacak. Biz hazırladığımız taslakla, MESS hazırladığı

taslakla masaya oturacak. Tabii ki ilk oturumdan bir şey çıkmayacak. Kendilerince orta yolda buluşmayı deneyecekleri ikinci oturum ve sonra arabulucuk süreçleri ilerleyecek. O zaman da anlaşma sağlanmazsa sendikamızın kararına göre greve gidilebilecek. Gerçi sözleşme dönemi, Türk Metal'e bağlı firmalar için 2017. Biz de o sektör pastasının büyük dilimlerinden biriyiz. Sözleşme dönemi 3 ay. Eylül'de başladı. Biz taleplerimizin yer aldığı taslağı çoktan hazırladık. Fakat 3 ay vakti olan MESS ilk ay olan Eylül ayını boş geçti. Şimdi Ekim'in 5'inde ilk oturum yapılacak. Biz hazırladığımız taslakla, MESS hazırladığı

etti (daha doğrusu etmek zorunda kaldı) ve bu dönem için isteklerimizi sordu. Buradan anladığımız korktukları. Önceden olsa sözleşme dönemlerinde bizi hiç dahil etmeden, enflasyondan çok az yüksek ya da en fazlasından yüzde 6-7 oranında zamlarla imzalandı. Hatta yüzde 2'lik sözleşmelere imza attığımız da biliyoruz. Ama bu sene diğer fabrikalardaki direnişler sayesinde öyle olmadı. Bundan sonra da olmayacak. Sözleşme döneminde metal işçisinin talepleri karşılansaydı yeni bir mücadelenin patlak vermesinden korkuyorlar. Ekim ayı herkes için farklı geçecek. Her hâlikârda biz kârlı çıkacağız.

Bursa Renault'dan bir işçi

Hak verilmez alınır

Eylül ayının son haftası 8/4 vardiya çıkışı Renault işçisinin desteğiyle Türk Metal'in kararıyla yönetim binasına doğru bir yürüyüş oldu. Yürüyüşten sonra Renault Türk Metal Şube Başkanı Nizamettin Bilik yönetimi binası önünde açıklama yaptı. Yürüyüşün nedeni banka promosyonunun ne kadar olacağı ve ne zaman verileceği, Cuma namazının uygun ve temiz şartlarda spor salonunda kılınmasıydı. Yürüyüşün sonunda yaptığı açıklamada

insan kaynaklarına müracaat ettiklerini, aradan uzun zaman geçmesine rağmen yönetimden herhangi bir olumlu dönüş olmadığını söyledi. Düşünün ki en basit taleplerde bile sözü geçmeyen bir sendikamız var! Bu talepleri yerine getiremeyen bir sendikadan iyi bir sözleşme yapmasını nasıl bekleyebiliriz? 2015'te sarı sendika Türk Metal'i fabrikada adeta sildikten sonra yönetimin bizlere ağızımızdan laf almaya göndermek yetmiyormuş demek ki artık fabrika yönetimi için. Yalakaalar üzerinden mücadelemizi kıramayınca baskıyı arttırmaya karar

İstanbul Tuzla'dan bir işçi

Baskıları boşa çıkaracağız!

Merhaba dostlar, ben İstanbul Tuzla'da bir metal fabrikasında çalışıyorum. Her fabrikada olduğu gibi bizim fabrikamızda da birçok sorun var. Bu sorunları kendi aramızda konuşuyoruz, çözümler arıyoruz. Fabrika yönetimi ise bunu engellemek için yeni bir hamle yaptı. Sözde işçilerin sıcağtan bunalmasını engellemek adına yeni bir çay içme alanı yaptılar çay molaları için. Fakat

amaç başka. İşçileri daracak, tamamen kapalı ve de amirlerin gözetimi altında olan bir yere sığdırmak istedikler. İşçiler molaya dayken ayrıca başlarında güvenlik görevlisi bekliyor. Kendine birkaç kişiyi seçip bunları bizim ağzımızdan laf almaya göndermek yetmiyormuş demek ki artık fabrika yönetimi için. Yalakaalar üzerinden mücadelemizi kıramayınca baskıyı arttırmaya karar

verdiler. Fabrika yönetimi bizim birbirimizle konuşmamızı elbette engelleyemeyecek. Bütün haklarımızı alabilmek için yapmamız gerekenleri konuşmamızın önüne bu ucuz yollarla geçemeyecek. Ve er ya da geç biz de sendikalara ağızlarımızı kavuşacağız. Ne işçiyi işçiyi kırdıran ihbarcılık, işpionculuk gibi uygulamalar ne de Amir-güvenlik baskısı bunu engelleyemeyecek.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Ne olacağı bize bağlı

Merhaba arkadaşlar. Yapılacak 2017 sözleşmesi için henüz bir haber yok. Taslak sunulmuş, cevap bekliyorduk masaya oturmak için. Bu sözleşme, önümüzdeki süreçler için büyük önem teşkil ediyor. İşçilerde az da olsa umut var. Metal sektöründe yaşanan olaylar neticesinde bu sözleşmede Türk Metal satmayacak ve işçilerin memnun kalmasını sağlayacak bir imza atacak diye düşünülenler var.

Benim düşüncem şu yönde; işçilerin bir kısmı bekleyip görme taraftarı, bir kısmı pek alakadar değil, bir kısmı ise baskı altında. Ancak sıkıntılı bir dönem olacağı kesin. Hem işçiler, hem patronlar hem de hükümet açısından. Çünkü yılbaşında belli başlı şeylere zam olacağı kesin. Bir de asgari ücret zammı var ki yine bir dalgalanma oluşacaktır. Bunun sonucunda işveren ve hükümet

de etkilendir. Seçimlerin de yaklaşması daha büyük etkileri beraberinde getirebilir. AKP'yi destekleyen işçiler bile artık durup düşünüyorlar, sorguluyorlar. Yani işleri eskisinden daha zor. İşçi sınıfının karnı "aldatıldık, kandırıldık" laflarına tok. Çünkü herkes borçlu, vergi ayına girdikten sonra aldığı maaş yetmiyor işçilerin. Geçim sıkıntısı her evde.

Bunların dışında genel anlamda sözleşme yaklaştıkça alıştığımız baskı ortamı yine devrede. Tofaş'da işçiler sıkı bir denetim altında. Molalar dışında dışarı izinsiz çıkılmıyor, çeşitli sebeblerle savunmalar alınıyor. Çetin bir sözleşme zamanının kapıda olduğu gün gibi ortada. Her şeyin nasıl sonuçlanacağı eninde sonunda işçilerin ne yapacağına üretimden gelen gücümüzü kullanarak kullanmaya çalışmamıza bağlı.

Bursa'dan bir metal işçisi

Eden bulur

Merhaba arkadaşlar, bayramdan önce de var olan yoğun mesailer hâlâ devam etmekte. İşçilere az daha sıkın dişinizi, az kaldı mesailer bitecek diye diye yaklaşık üç aydır var olan mesailer devam ediyor ne zaman biteceği de meçhul. Artık çalışmaya mecalimiz kalmazken beyaz yakaların mesailer için, çıkmayan sevkiyatlar için bizlere yaptıkları baskılar iyice artmış durumda.

Birçok arkadaşımızın ekmeğiyle oynayan patron yalakaası olan bir mühendisi teşhir etmek istiyorum. Fabrikanın göz bebeği olan bölümlerden Bosch Thermo Teknik bölümü çok yoğun bir sezona girerken mühendisin biri posta başımızı işten çıkartmaya uğraşırken kendi işinden oldu. Hatalı ürünlerin bütün suçunu posta başına yıkmaya çalışan mühendis bu sefer sert kayaya çarptı. Posta başıyla kavga eden mühendis işçilerden büyük tepki almıştı. İspionculuk gibi uygulamalar ne de Amir-güvenlik baskısı bunu engelleyemeyecek.

karmamız gerek, birlik olan işçiler baskılara boyun eğmek zorunda kalmaz.

Ufak bir tablo çıkaracak olursak eğer, ben fabrikaya girdiğimde fabrika nüfusu 450 civarıydı. Malum mühendisin fabrikaya başlamasıyla birlikte patronun gözünü gireceğim diye işçilere baskı uygulayıp bir çok işçinin yerini değiştirmesiyle 10-15 yıllık arkadaşlarımız 3600 prim günü dolduğu için tazminatını alıp işten ayrıldı, verimsizlik bahanesiyle işten çıkarmalar derken şu anda fabrika nüfusu 300'ün altına düşmek üzere. İstifasını vermesi en çok bize işçileri sevindirdi çünkü eften püftün sebeplerden artık işten çıkarılmayacağı diyorduk arkadaşlarımız. Ama meselenin esas sebebinin de anlamamız gerek. Patronlar işçilerin kol emeğini mühendislerin de kafa emeğini sömürüyor. Mühendisler yalakaaların beyazlığına bakıp patronların yama geçemeli. Sonra işinden ettiği işçiler gibi kendi işinden de olabılır ve arkadaşlarımızda da kimse duamaz.

Fabrikalardan haberler

Bursa Aroma'dan bir gıda işçisi

Sınıf bilinci tüm kazanımlarımızın anahtarıdır

Merhaba, 15 senedir gıda sektöründe çalışan bir işçiyim. Bu zamana kadar gördüğüm, yaşadığım olayları benim penceremden size kısaca özetlemek isterim. Öncelikle her şeyin çok önceden planlandığı, hiçbir şeyin önmüze tesadüf olarak gelmediği acımasız kapitalizmin uygulandığı bir coğrafyada yaşam mücadelesi veren insanlarız. Kağıt üzerinde, yasalarda bir çok hakka sahip olan ama pratikte en çok ezilen, çalışma koşulları incelenmeyen, kendisinden bir makine gibi her gün yüksek performans beklenen, hasta olmaması gereken, evde dışarıda ne yaşarsa yaşasın işyerine asla yansıtılmaması gereken, ücret olarak pastada en az hak sahibi olması öngörülen... Kısacası çoğumuz sorunsuz, duygusuz, sesi çıkmaması gereken, işverene kulsuz tabi olacak işçiler olarak farklı ve özgür bir görüşümüzü beyan dahi edemediği ortamlarda çalışıyoruz, edilmiyoruz. Ülkemizde ve dünyada uygulanan vahşetçi kapitalist düzende sürekli olarak çalışma hayatına yönelik yeni yeni dayatmalar, kurallar getirilip masamızı alana kadar hemen her şey burmumuzdan getiriliyor.

Ülkemizde iş güvenliği ve işçi sağlığı bence sadece formaliteden ibaret. Denetlenen yok ve işverene caydırıcı yaptırım gücü olan bir yapıya sahip değil maalesef. İşsizlik oranının her geçen gün artması sebebiyle ucuz işçi çalıştırma fazlasıyla artarken patron-

lar da içeride buna paralel olarak ses çıkararak, sorgulayan, eğitilmiş, donanımlı, sınıf bilinci taşıyan işçiler üzerinde baskı uygulayıp ya hataya sevk ediyor ve işten çıkarıyor ya da nedensiz işten çıkartabiliyor. Açıklanan ve gerçek olmayan enflasyon rakamları yüzünden aldığımız zamlar gerçek enflasyonun çok çok altında kalıyor. Bizler biliyoruz ki % 8-9 civarındaki enflasyon asla gerçek enflasyonun çok çok altında kalıyor. Bizler biliyoruz ki % 8-9 civarındaki enflasyon asla gerçek enflasyonun çok çok altında kalıyor. Bizler biliyoruz ki % 8-9 civarındaki enflasyon asla gerçek enflasyonun çok çok altında kalıyor. Bizler biliyoruz ki % 8-9 civarındaki enflasyon asla gerçek enflasyonun çok çok altında kalıyor.

Bizler bizi yöneten kişiler tarafından zaten her şekilde bölünmüş ayrıştırılmışız. Siyasi görüşümüz, inançlarımız, etnik kökenlerimiz ve başka birçok sebepten her türlü ayrıştırmaya maruz kalmışız, kutuplaştırılmışız. Televizyonlarda diğer medya organlarında hükümetin istediği, öngördüğü yayınlar harici ne bir haber, ne de başka herhangi bir program görebilmek mümkün değil. Herhangi bir yerde oluşan hak arayışı, işçi direnişi, işçi haberine bu kanallarda rastlamak imkansız olmuş. Soma'da yaşadığımız facia dahi neredeyse aklımızdan silindi sili-

necek durumda. Böylesi bilinçli, programlı, sindirici bir ortam var iken o zaman işçi arkadaşım da en az patronu kadar haklarını bilmeli, sürekli okumalı, araştırmacı olmalı, sorgulamalı, sınıf bilincini tam manasıyla kavrayıp gerektiği yerde haksızlığa her alanda dur diyebilmeli. Ayrıştırıcı değil birleştirici olmalı, kendi sınıfıyla beraber yaşamayı öğrenmeli ve her zaman birlik beraberliği sağlamaya çalışmalı. Ayrıştırıcı değil birleştirici olmalı, kendi sınıfıyla beraber yaşamayı öğrenmeli ve her zaman birlik beraberliği sağlamaya çalışmalı. Ayrıştırıcı değil birleştirici olmalı, kendi sınıfıyla beraber yaşamayı öğrenmeli ve her zaman birlik beraberliği sağlamaya çalışmalı.

Bizler var gücümüzle bedenlenmiş, üretken, zihinsel ve psikolojik zorluklara göğüs gerektiren aile geçirdiren insanlarız. Ay bitiminde aldığımız maaşla eğer ki hafta sonları ailecek sosyal bir etkinlik yapıp beraber güzel bir yemek yiyemeyeceksek, çocuğumuza güzel bir ayakkabı, elbise almak için on kez düşüneceksek, pazardan marketten kasaptan her şeyin ucuzunu almak zorunda kalacaksak o zaman yere batsın böyle adalet böyle düzen.

Bir yerlerde çok büyük bir hata var, bu hatalar zincirinin içerisinde en büyük zararı da, bedeli de maalesef ezilenler, işçi sınıfı ödüyor. Göreceğiz, bileceğiz, kendimizi geliştireceğiz, öğreneceğiz, yılmayacağız, korkmayacağız, birlik beraberliğimizi asla bozdurmayacağız! Başka bir çöküş yolu yok! Tüm ezilenler ve işçi sınıfımıza selam olsun!

İstanbul Hadımköy Irak Plastik'ten bir işçi

Artık mesai saatlerimizin ne olduğunu bilmek istiyoruz!

Ben Irak Plastik'in Hadımköy'deki fabrikasında çalışıyorum. Plastik ev ürünleri imalatı yapan bir fabrika burası. İşe girdiğim günden beri her gün 10 saat çalışıyorum. Halbuki bana işe başlarken sadece sekiz ya da en fazla dokuz saat çalışacağımı söylemişlerdi. Ben evliyim ve iki çocuk baktayorum. Çok uzun süre işsiz kaldığım için mecburen bu işe girdim. Hadımköy hem evime çok uzak hem de aldığım maaş ancak ev kirasını vermeye yetiyor.

Usta başı eğer biraz daha elimize para geçsin istiyorsak mesaiye kalmamızı söylüyor. Mesailerle beraber elimize anca mutfak masrafını da çıkaracağımız kadar para geçiyor. Bu para ailemi ve beni geçindirmeye yetmiyor. Eylül ayı masraf ayı. Çocuğumun okul ihtiyaçlarını karşılamak lazım. En çok da bunun için mesaiye kalıyorum. Her gün işe geldiğimde 9 saat çalışmaya gözle alıyorum ama hiç bir zaman 9 saat çalışmıyorum. Hep 9 saatten fazla

çalışıyorum. Mesainin bitmesine bir saat kala usta başı bugün mesaiye kalacağımızı söylüyor. Kendi isteğiyle mesaiye kalmıyoruz yani. Her gün en az 3-4 saat zorunlu fazla mesai yapıyoruz ama fazla mesai ücreti çok az. Bu fabrikada neredeyse 400 kişi çalışıyor. Hepimiz aynı şeyi yapıyoruz. Hepimiz aynı şeyi yapıyoruz. Biz aslında kaç saat mesai yapıyoruz? Biz aslında kaç saat mesai yapıyoruz? Biz aslında kaç saat mesai yapıyoruz? Biz aslında kaç saat mesai yapıyoruz? Biz aslında kaç saat mesai yapıyoruz?

Eskişehir Adularya Maden'den bir işçi

Çocuklarımızın rızkını AKP'ye yedirmeyeceğiz

Çocuklarımızın rızkını AKP'ye yedirmeyeceğiz

Ben Eskişehir'in Mihaliççik ilçesinde bulunan Adularya Enerji Elektrik Üretim ve Madencilik Anonim Şirketi'nde çalışan bir işçiyim. Şirketin patronları 15 Temmuz darbe girişiminin ardından Fethullah Gülen cemaatiyle ilişkili oldukları için tutuklandılar. Şirkete 22 Temmuz'da kayıym atandı ve 3 Eylül'de TMSF'ye devredildi. Ve tabii tüm meselelere tek zararlı taraf biz işçiler olduk. 3 ay maaş alamadık. Ardından bayram öncesi göstermelik 2 aylık maaş ödendi. Şu an Temmuz ve Ağustos maaşlarımız ödeneceği durumda. Bazı arkadaşlarımız evine ekmeğe götürebilmek için işlerde çalışmaya başladılar. 100 civarı işçi de işten ayrıldı. Bizler bu durum karşısında çeşitli tep-

kiler geliştirdik. İmza topladık, ilçesinde bulunan Adularya Enerji Elektrik Üretim ve Madencilik Anonim Şirketi'nde çalışan bir işçiyim. Şirketin patronları 15 Temmuz darbe girişiminin ardından Fethullah Gülen cemaatiyle ilişkili oldukları için tutuklandılar. Şirkete 22 Temmuz'da kayıym atandı ve 3 Eylül'de TMSF'ye devredildi. Ve tabii tüm meselelere tek zararlı taraf biz işçiler olduk. 3 ay maaş alamadık. Ardından bayram öncesi göstermelik 2 aylık maaş ödendi. Şu an Temmuz ve Ağustos maaşlarımız ödeneceği durumda. Bazı arkadaşlarımız evine ekmeğe götürebilmek için işlerde çalışmaya başladılar. 100 civarı işçi de işten ayrıldı. Bizler bu durum karşısında çeşitli tep-

İzmir'den bir gıda işçisi

Gıda işçisinin artık kaybedecek bir şeyi kalmadı!

Merhaba, ben İzmir'de yaşayan bir gıda işçisiyim. İzmir gıda sanayi açısından oldukça gelişmiş bir havza. 15-20 işçi çalıştırabilen yerel fabrikalardan binlerce işçi çalıştırılan ulusal çapta üretim yapan fabrikalara kadar geniş yelpazeye sahip bir şehirdir. Aneak çalıştığımız fabrikamız ulusal ya da yerel olarak üretim yapması, koşulları belirleyen bir durum değil. Çalışma şartları bütün fabrikalarda fazlasıyla kötü. Zorunlu mesai sıkıntısı hemen hemen her fabrikada karşılaşılan bir sorun. Birakin mesaiye kalmama gibi bir tercihiniz olmasın, 16 saatli bulaşma saatlerine maruz kalıyoruz. Çoğu zaman mesai ücretini bile alamıyoruz. Birçok fabrikada servis imkanı yok. Bazı çalışma arkadaşlarımız, sanayi bölgesine uzak yerleşim alanlarından ulaşım sağlıyor. Sabah 08.00'de iş başı olan yerlerde 5 dakika bile geç kalsan soruşturma geçirebiliyorsun. Fakat geç gör ki 8 ziz, şalteri indirecek olanlar da!

Bütün gıda işçileri adına tüm işçi kardeşlerime sesleniyorum: Belki verecek bir canımız kaldı, buyursunlar. Ancak onların kaybedecek çok şeyleri var. Şunu akıllardan çıkarmasınlar; üretende bizaat, şalteri indirecek olanlar da! Onlar ki bize bunları reva görüyorlar, biz de sendikalarımızda, taban komitelerimizle mücadele ederek kendi haklarımızı almaya biliriz!

ret ile tüm zamanımızı onları zengin etmek için çalışmamızı bekliyorlar. Biz onca mesainin ardından otobüslerde, metrolarda sürünmek istemiyoruz! Ayın sonunu getiremediğimiz, çocuklarımızın doğru düğün kıyafetler almaya yetiremediğimiz ücreti kabul etmiyoruz! Biz insanca yaşamayı hak ediyoruz!

Tüm bu sıkıntıların çözümü belli. Bağlı olduğumuz iş kolunun sendikasına üye olup, mücadele ederek bu kötü koşulları iyileştirebiliriz. Biz korkmaya devam ettikçe, patronlar biden daha fazlasını isteyecek. Daha düşük ücretlere daha kötü koşullarda çalışmamızı isteyecekler. Pekî artık kaybedecek neyimiz kaldı?

Bütün gıda işçileri adına tüm işçi kardeşlerime sesleniyorum: Belki verecek bir canımız kaldı, buyursunlar. Ancak onların kaybedecek çok şeyleri var. Şunu akıllardan çıkarmasınlar; üretende bizaat, şalteri indirecek olanlar da! Onlar ki bize bunları reva görüyorlar, biz de sendikalarımızda, taban komitelerimizle mücadele ederek kendi haklarımızı almaya biliriz!

Armağan Tulun

Bu yasalar böyle geçmez

Temmuz ayında meclis tatile girmeden önce, kadınları ilgilendiren iki yeni tasarı meclis gündemine gelmişti. Biri imam nikâhının yaygınlaştırılması yönünde öne çıkan ve şu an var olan Nüfus Hizmetleri Kanunu'nun değiştirilmesine yönelik bir yasa tasarısı. Diğeri ise yeni hazırlanan Mağdur Hakları Yasa Tasarısı. 2 Ekim'de meclisin açılması ile AKP bu yasaları hızla meclisten geçirmeye çalışabilir. Buna izin vermemek gerek. Neden?

Daha önce *Gerçek* gazetesinde ifade etmiştik. Hatırlayacak olursak, Nüfus Hizmetleri Kanunu'na getirilen değişikliklerle müftülüklere ve müftülerin görevlendirileceği imamlara nikâh kıyma yetkisi veriliyor. Hükümet sözcüleri gerekçe olarak bu düzenlemenin “resmi nikâh kıyanlara ilaveten yeni seçenekler sunmak” olduğunu ifade etmekte çekinmediler. Yapılacak değişiklik resmi nikâhın bağlayıcılığını ortadan kaldırmayacak olsa bile toplumun düzenlenmesinde dini kurumlara başvurulması, farklı yorumlanabilecek, kadınların aleyhine olacak bir hukukun hâkimiyetine yol açacaktır. Yani bu değişiklik sadece laiklik ilkesine aykırı olduğu için değil, aynı zamanda kadınlara karşı ayrımcılık anlamına geldiği için yanlıştır.

Temmuz ayında daha az gündeme gelen Mağdur Hakları Yasa Tasarısı ise “suç nedeniyle fiziksel, zihinsel, ruhsal veya ekonomik olarak doğrudan zarar gören” kişilerin haklarına, bu kişilerin korunmasına yönelik düzenlemeleri içeren bir tasarı. İçinde önemli düzenlemeler yok değil. Bugün kadınlar şiddete maruz kaldıklarında ve şikayetçi olmak istediklerinde ya da korunma talep ettiklerinde, kendisine şiddet uygulayan erkeğe teslim edilmeden tutulm da karakolda kötü muameleye kadar birçok sorunu karşı karşıya kalıyor. Yani yaşadığı travma yetmiyormuş gibi bir darbe de destek beklediği devletten yiyor kadınlar. Yeni yasa tasarısında karakol, savcılık gibi kurumlarda kadınların karşı karşıya kaldığı muamelenin iyileştirilmesine, gerekli tedbirlerin gecikmeden alınmasına yönelik çeşitli düzenlemeler var. Ancak yapılanlar yeterli değil, üstelik kadınların aleyhine olabilecek bir dizi belirsiz

düzenleme de mevcut.

Bir kere tasarı “mağdur”ları sadece cinsel suç mağdurları ya da aile içi şiddet mağdurları ile sınırlandırıyor. Sanki sadece kadının maruz kaldığı şiddet aile içinde yaşanıyor gibi. Sanki aile dışı bir kaynaktan gelen şiddete maruz kalan kadınları herhangi bir hakkı yokmuş gibi. Tasarı kadınların bu tür “mağduriyetler” yaşadıkları zaman başvurabilecekleri merkezler açılmasını öngörüyor ama başvuru hakkı elde edebilmek için şikâyetçi olmayı, soruşturma açılmasını zorunlu kılıyor. Oysa kadınların yaşadıkları travma karşısında bir uzman desteği almalarının herhangi bir önkoşula bağlanmaması gerekir. Üstelik tasarıda bu merkezlerin ne şekilde oluşturulacağı da net değil. İlgili meslek örgütlerinin, kadın örgütlerinin, sendika ve siyasi partilerin müdahil edilmediği bir süreç sonucunda ortaya çıkacak merkezlerin, bugün yaşanan sorunları çözmesini beklemek pek gerçekçi olmaz.

Aynı tasarıda kadınların kendilerine karşı işlenen suçlar neticesinde, ekonomik olarak da mağdur edilmelerine karşı belli tazminatlar öngörülüyor. Ancak bu tazminatın sınırlandırılma ya da verilmeye gerekçeleri arasında “suçun mağdurun haksız filli neticesinde meydana gelmesi” ibaresi yer alıyor. İnsanın aklına ister istemez, kadın cinayetlerinde erkeğe uygulanan haksız tahrik indirimleri geliyor!

AKP'nin, iktidar döneminde, kadınların aleyhine çeşitli yasal düzenlemeler yapmaya çalışmasına çok kez şahit olduk. Kürtajın yasaklanması girişiminden geçtiğimiz Kasım ayında tecavüzçüleri aklama anlamına gelen bir önerenin gündeme getirilmesine kadar birçok örnek sıralamak mümkün. Bu girişimlerin hepsi biz ayağa kalkınca geri çekildi. Hükümet kadınların, toplumun nabzını yakalayıp güçlü bir tepki ile karşı karşıya kalınca geri adım atmak zorunda kaldı. Meclisin açılması ile birlikte yeni bir deneme ile karşımıza çıkabilir. Mevzilerimizi savunmak, taleplerimizle öne çıkmak için hazırlıklı olalım.

TEOG tartışması:

Emekçi, yoksul ailelerin çocukları eğitimden uzaklaştırılıyor!

Ailelerin geliri düştükçe eğitim erişilebilir olmaktan çıkıyor. İktidarın bütün eğitim politikası eğitimi olabildiğince özelleştirmek, yük olarak gördüğü özele hiç gidemeyecekleri eğitimden uzaklaştırmak ve ucuz işgücüne haline getirmek üzerine kurulu. Emekçiler olarak artık masaya yumruğumuzu vurmalyız. Ücretlerimizden ulaşım, elektrikten ekmeğe her kalemde kestikleri vergileri özel okul patronlarına hibe eden gaspçılara karşı parasız, nitelikli eğitim hakkı talebini yükseltmeliyiz. Ne TEOG'u, ne de yerine getirecekleri daha berbat bir sistemi kabul etmiyoruz.

15 Eylül günü, okulların açılmasına 3 gün kala Cumhurbaşkanı Erdoğan, “Ben TEOG olayını istemiyorum ve bunu da artık yanlış buluyorum” dedi ve 15 yıllık AKP iktidarında liseye giriş sisteminin 6. kez değişeceğini anladi. Bu pek şaşırtıcı değil ancak Milli Eğitim Bakanlığı dâhil herkesi allak bullak eden, “TEOG'u kaldırdım!” olarak kabul edilen bu açıklamanın okulların açılmasından önceki Cuma günü yapılmasıydı.

Kervan yolda dahi düzülüyor

Arkasından gelen “üniversiteye giriş sistemi de değişecek” açıklamasıyla da milyonlara öğrenci, veli ve öğretmen kendilerini bir bilmezliğin ortasında buldu. Öyle ki, Ekim ayı geldi, ortada hâlâ bir sistem yok. MEB'in açıklamalar müstesna Yusuf Tekin, bir ay sonra yani Kasım ayında yapılması beklenen TEOG sınavının yapıpı yapılmayacağını kamuoyuyla paylaşacaklarını açıkladı. El insaf!

Sorunlar bu kadarla da sınırlı değil. Takvimde günü geldiği için açılan okullar bir sürü sorunu birlikte açıldı. Okulların açılmasında bir hafta önce derslerin haftalık saatleri ve ders müfredatları değişti. Birakin yeni saatlere uygun öğretmen ataması yapılmasını, geçtiğimiz sene onbinlerce ihraç yaşanmasına ve zaten okullarda öğretmen açığı olmasına rağmen yeni atamalar yapılmadı. Okullar neredenye ortlama yanı yarıya eksik öğretilmeye başladı. Şimdi bu eksikliği, mevsimlik işçi gibi çalıştırılan, asgari ücretin dahi altında maaş alan ücretli öğretmenlerle gidermeye çalışıyorlar.

Değişmeyen eğitim politikası: özelleştirme

Devletin esas görevlerinden biri olan eğitimdeki bu sistemsizlik ve kaos burjuva iktidarın umurunda mı? Pek değil. Kendi çocuklarını parası neyse ödeyerek en iyi okullarda, hatta yurt dışında okutuyorlar. Birazcık parası olan veya borç harç da olsa denkleştirebilen aileler ise çoktan kamusal eğitimi terk ederek çocuklarını özel okullara yazdırmaya başladılar. Eğitimdeki bu kaos, özelleştirmenin başka bir yönümleri olarak da kullanılıyor zaten. Bu tartışmanın kendisinin bile özelleştirmeyi ne kadar arttırdığını göreceğiz.

2012-2013 öğretim yılında 4+4+4 sistemi ve beraberinde gelen TEOG ile eğitimde büyük bir özelleştirme atılımı yapıldı. Öncesinde eğitimde devletin yükünün çok fazla

olduğunu, bunu azaltacaklarını söylüyorlardı. Nitekim yeni sistemle MEB bütçesinden özel okullara öğrenci başına teşvik parası verilmeye başlandı. Halktan kesilen vergilerle oluşturulan bütçeden devlet okullarına aktarılmayan para, özel okul patronlarının cebine girdi. 2017-2018 öğretim yılında özel okullara, toplam 340 bin öğrenci için öğrenci başına ortalama 4 bin lira para ödenecek.

Özelleştirmenin bir diğer atılımı ise dershanelerin kapatılmasıyla oldu. Başta, para tuzakçı dershanelerin kapatılmasını ileric bir adım olarak gösterdiler ancak beraberinde özel okullar yönetmeliğini de değiştirdiler. Bahçe, spor salonu gibi kısımlara gerek duymayan yeni yönetmeliğe göre, apartman katlarındakiler de olmak üzere dershanelerin çoğu sadece tabela değiştirerek temel liselere dönüştü. Dönüşmeyenler ise özel eğitim kursu veya etüt merkezi olarak faaliyetlerine devam ediyorlar.

Ya imam hatipe ya toplama kampına

Devlet okullarında ise durum daha da acayipli. MEB kurum açma ve kapatma yönetmeliğinde yapılan değişikliklerle; anadolulise-si ve meslek lisesi açılabilmesi için yerleşim merkezinde en az 10 bin nüfus olması, fen lisesi ve sosyal bilimler lisesi açılabilmesi için ise en az 50 bin nüfus olması gerekirken imam hatip lisesi açılabilmesi için 5 bin nüfus yeterli hale getirildi. Düz lise kavramı kaldırıldı ve okulların neredenye tamamı imam hatip lisesine dönüştürüldü. Ortaokulu bitiren ve sınırlı sayıdaki anadolulisesine yerleşmeyen bir öğrencinin karşısında artık üç seçenek oluştu: meslek lisesi, imam hatip lisesi ve açık lise.

Oyların yarısını topladığını ve dolayısıyla halkın da dini hassasiyetlerle çocuklarını imam hatiplere vereceğini düşünen AKP, böylece yoksul emekçi çocuklarını istediği gibi dindar, kendisine bağlı nesiller olarak yetiştirecekti. Ancak böyle olmadı. Veliler hiçbir gelecek vaat etmeyen, müfredatı gereği üniversiteye hazırlayamayan ve üniversiteye giriş sınavlarında en başarısız okullar olan imam hatipleri tercih etmedi. En azından meslek öğrenir diyerek çocuklarını meslek liselerine yazdırdılar. İmam hatipler boş kalırken, meslek liseleri çok yüksek mevcuttu sınırlarıyla toplama kamplarına dönüştü. Özelleştirmede iyi sınav veren TEOG bu konuda başarısız oldu.

Tüm bu tablonun sonucunda

meslek lisesi ve imam hatip kısılcında kalan veliler bir şekilde para denkleştirerek çocukları özel okullara ve temel liselere yazdırmaya çalıştılar. 2012-2016 arasında özel okul sayısı %60 artarken özel okulda okuyan öğrenci sayısı %92 arttı (Okul öncesi, ilkököl ve ortaokul seviyelerinde devlet okulu sayılarının azaldığını da belirtelim). Özel okul gidemeyen yoksul emekçi çocukları ise, TEOG tercih sistemi sebebiyle evlmi ise dershanelerin kapatılmasıyla beraber, para tuzakçı dershanelerin kapatılmasını ileric bir adım olarak gösterdiler ancak beraberinde özel okullar yönetmeliğini de değiştirdiler. Bahçe, spor salonu gibi kısımlara gerek duymayan yeni yönetmeliğe göre, apartman katlarındakiler de olmak üzere dershanelerin çoğu sadece tabela değiştirerek temel liselere dönüştü. Dönüşmeyenler ise özel eğitim kursu veya etüt merkezi olarak faaliyetlerine devam ediyorlar.

Tüm özel okullar kamulaştırılmalı!

İşin özü, ailelerin geliri düştükçe eğitim erişilebilir olmaktan çıkıyor. İktidarın bütün eğitim politikası eğitimi olabildiğince özelleştirmek, yük olarak gördüğü özele hiç gidemeyecekleri eğitimden uzaklaştırmak, bir kısmını ucuz işgücü haline getirmek üzerine kurulu. Şimdi yeni sistemde özetle merkezli sınavın kalkacağı ve öğrencilerin adrese göre liselere yerleştirileceği söyleniyor. Yine de imam hatip liselerini nasıl dolduracakları merak konusu. Meslek liseleri ise toplama kampı statüsünde devam edecek gibi görünüyor. Yeterli öğretmen ataması ise ufukta hiç yok. Belli ki parasız, nitelikli, bilimsel eğitim konusunda hiçbir ilerleme olmayacak. Tıpkı 15 yıldır, bundan berateri olamaz derken, eğitimi daha da kötü hale getiren her değişiklik gibi.

Emekçiler olarak artık masaya yumruğumuzu vurmalyız. Ücretlerimizden ulaşım, elektrikten ekmeğe her kalemde kestikleri vergileri özel okul patronlarına hibe eden gaspçılara karşı parasız, nitelikli eğitim hakkı talebini yükseltmeliyiz. Ne TEOG'u, ne de yerine getirecekleri daha berbat bir sistemi kabul etmiyoruz.

Öncelikle tüm özel eğitim kurumları kamulaştırılmalı! Ücretli öğretmenlik kaldırılmalı, atama bekleyen tüm öğretmenlerin ataması yapılmalı! Okul türleri iktidarın ve sermayenin değil halkın ihtiyacına göre yeniden düzenlensin, öğrenciler sınıf mevcuttan 25'1 geçmeyecek şekilde yerleştirilsin, buna uygun olarak yeni okullar inşa edilsin! Bunlar yapılmadan eğitimin düzelecek bir tarafı yoktur.

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

İşçi sınıfının anti-emperyalist mücadele programı

ABD ve diğer emperyalist güçler asla yenilmez değildir. Ezilen halklar emperyalizmi defalarca yenilgiye uğratmıştır. Vietnam'dan Küba'ya, milli mücadeleden bugüne emperyalizme karşı zaferin yolu emekçi halkı birleştirmekten ve örgütlemekten geçer.

Devrimci İşçi Partisi emperyalizme karşı mücadeleyi Türkiye'de işçi sınıfının en önemli görevlerinden biri olarak görmektedir. Türkiye'de emperyalist tehdidin içeriği doğru kavranmak durumundadır. Türkiye'nin NATO üyesi olması ve emperyalist üslure ev sahipliği yapması özel bir durum ortaya çıkartmaktadır. Türkiye hem emperyalist tehdit altındadır hem de komşu ülke ve halklara karşı emperyalist tehdidin bir merkezi konumdadır. Bu noktada Türk milliyetçiliğinin değişik versiyonları anti-emperyalist bir karakter göstermektedir. Çünkü Türk milliyetçiliği Türk burjuvazisinin siyasetidir, Türk burjuvazisi ise sayısız ekonomik, sosyal hatta kültürel bağ ile emperyalizmle bütünleşmiştir. Türk burjuvazisinin çıkar emperyalizmle bütünleşmeyi devam ettirirken sömürgelelerini korumak ve mümkünse genişletmekten yanadır. İşçi sınıfı, burjuvazi için bu yolda emeği sömürülecek ve kanı aktılacak bir kaynaktan ibaretir. Milliyetçilik ise işçi sınıfını sömürüye ve ölüme razı etmenin aracıdır.

Bu açıdan mevcut istibdad rejiminin emperyalizmi ile sürütmesi doğru değerlendirilmelidir. Erdoğan ve AKP iktidarın, emperyalizme düşmanlık gütmek bir yana onunla pazarlık etme arayışı içindedir. Bu görülmüdüğüne iktidar yanlısı medyandan ABD ve Batı karşıtı demagojisini gerçek zannetmek hatasına düşülebilir.

Diğer yandan emperyalizm Türkiye halkına kendisini değişik, özellikle de demokratik ve özgürlüğü kılıklarda pazarlamaktadır. Bugün de Erdoğan ve AKP'nin istibdad rejimine karşı çıkan milyonlar, kendisini yeni demokrasi ve insan haklarının savunucusu kılığında sunmaktadır. Emperyalizmin içine girdiği kılıklara bakıp kanmamak gerekir.

Emperyalizm Erdoğan'a ve AKP'ye düşman mıdır? Hayır!

Dün, 28 Şubat sürecine destek veren, Erdoğan ve ekibini ABD'de ağır-layıp Erbakan'ın karşısında yeni bir parti kurmaları için icazet veren ABD emperyalizmidir. Bugün, emperyalizm Erdoğan ve AKP ile pazarlık içindedir. Erdoğan ve AKP'nin kozu, emperyalist spekülâtör Soros'un deyimiyile, orduyu bir ihraç malı olarak kullanmaktır. ABD'nin elinde ise ekonomik ve askerî gücünün yanında Erdoğan'a kadar uzandıgı bilinen bir Zarrab davası ve Suriye iç savaşında birlikte işledikleri suçların yüküli dosyaları vardır. NATO üyeliği ve İncirlik üssü Türkiye'nin değil emperyalizmin elindeki kozlardır. Gelecekte, Erdoğan ve AKP, şantaj, tehdit ya da ikna ile emperyalist planlara koşuldüğında hava tamamen değişecektir.

Emperyalizm istibdada düşman mıdır? Hayır!

Dün, Türkiye'deki her türlü ilerici gelişmeyi ezen baskıcı rejimleri, dar-

beleri ve faşist hareketleri destekleyen hatta bizzat örgütleyen ABD emperyalizmi olmuştur. Kendini demokrasi cenneti gibi gösteren AB emperyalizminin ABD ile birlikte 12 Eylül'ü desteklediği, istibdadın toplama kampları olan F Tipi cezaevlerini Türkiye'ye ihraç ettiğini de unutmamalıyız. Bugün, ABD ve Avrupa emperyalistleri kendi menfaatleri söz konusu olduğunda demokrasi ve insan haklarıyla uzaktan yakından ilgisi olmayan gerici Suud rejimini, Ukrayna'da Nazileri, Mısır'ın darbecisi General Sisi'yi himaye etmektedir. AB'nin kendi içinde Polonya ve Macaristan gibi despotik iktidarlar mevcuttur. Almanya'da Naziler yeniden yükselişe geçmiştir, Yunanistan'da Altın Şafak faşistleri Avrupa değerleri ile uyumlu biçimde emekçilere ve sola saldırmaya devam etmektedir. Türkiye'de de istibdad rejimi grevleri yasaklayarak Amerikan, Alman, Fransız, İngiliz, Belçikalı tekelcilerin çıkarlarını Türkiye vatandaşı emekçilerin karşısında korumaktadır. İşçi ve emekçinin hiçbir ekonomik sosyal hakkı güvence altında değilken, istibdad emperyalist sermayenin garantörüdür. Gelecekte, emperyalistler kendi çıkarlarına olduğuna gördüklerinde her yerde ve Türkiye'de de daha ağır istibdad koşullarına hatta faşizmi desteklemekten geri durmayacaklardır.

Emperyalizm emekçi halka düşman mıdır? Evet!

Dün, emperyalizm şirketleriyle işçi ve emekçileri sömürmüş, kendi savaşlarında asker yapmış kanını dökmüş, kendisine karşı direnenleri katletmiştir. Bugün de durum aynıdır. Gelecekte de böyle devam edecektir. Emperyalizm Türkiye'nin ve diğer emperyalizme bağlı ve sömürge ülkelerin ezilen halklarının baş düşmanıdır! Dolayısıyla da emekçi halkın hiçbir mücadelesinde emperyalistler ve işbirlikçileri müttetik destekçi vb. olarak görülemez. Eğer emperyalist halkın istibdada karşı mücadelesine, muhalefet hareketlerine yanaşıyorsa bu destek vermek için değil kontrol altında tutmak ve kendine bağlamak içindir. Bugün CHP'den Akşener'in partisine, Gülen cemaatinden AKP içindeki Ahmet Davutoğlu, Abdullah Gül etkisindeki kesimlere uzanan bir Amerikan muhalefeti mevcuttur ve gelişmektedir. Rojava'da kurulan ilişkiler HDP'yi bu muhalefete doğru çekmekte, şoven Türk milliyetçiliğinin pratiklere de tersinden Kürt hareketini yine emperyalizme doğru itmektedir. CHP'nin kuyruguna takılmış ve HDP'ye iltilah etmiş sosyalist sol da Amerikan muhalefeti ekسنine doğru kaymaktadır. Emperyalizmin gerçek niyet ve planlarını gördüğümüzde bu kayışın istibdadın değil sosyalistlerin ve ezilen Kürt halkının mahvolmasıyla sonuçlanacağına kuşku yoktur.

Türkiye'de ve bölgemizde işçi ve emekçilerin hak ve menfaatleri açısından emperyalizmle birlikte katedilecek

hiçbir mesafe yoktur. Tam tersine en ufak bir mesafe katedilecekse bu emperyalizme karşı ve ona rağmen olacaktır.

İstibdad rejimi emperyalizme karşı Türkiye'nin zayıf karnidir

İstibdada karşı emperyalizmle yana mücadele nasıl mümkün değilse Erdoğan'ı AKP'yi ve istibdadi destekleyerek emperyalizme karşı mücadele edilemeyeceği de bir o kadar açıktır. Çünkü istibdad cephesi siyasal ulaşım biçimi altındaki sermaye yanlısı politikaları halkı bölmektedir. Bu emperyalizmin işine geliyor. Baskı politikaları, anti-emperyalist mücadelenin dayanması gereken siyasi örgütlenmelerin hareket alanını daraltmakta, sendikaların zayıflatmakta kısacası emekçi halkı örgütlesüzleştirip gücün düşürerek emperyalizme karşı mücadele potansiyellerine zincir vurmaktadır.

Erdoğan ve AKP iktidarı yolsuzluk dosyalarından Suriye'deki gizli operasyonlara kadar ABD'ye çok fazla açık vermiştir. Şantaj altındadır. ABD'ye karşı sonuna kadar gidecek bir mücadele içinde olamaz. Kendisinden bağımsız yükselcek böyle bir mücadeleyi de mutlaka bastırmak isteyecektir.

Aralarında pek çok çelişki olmakla birlikte “istibdad rejimi” üzerinde Erdoğan ve AKP ile ortaklaşan Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar, 15 Temmuz'dan sonraki hafta üst üste ABD'ye telefon açıp bağlilık bildiren kişidir. İçindeki siyasi gruplaşmalar çokça tartışma konusu olan TSK'da en koyuların hapiste bile olsa hala en büyük grup NATO'culardır. Avrupa Birliği emperyalizmi ile bütünleşme, TSK tarafından Türkiye'nin gizli anayasası Milli Güvenlik Siyaset belgesine konmuştur.

Yani istibdadın siyasetçilerinden de generallerinden de emperyalizme karşı hayır yoktur!

Halkların kardeşliği ve birlikte mücadelesi ile emperyalizme karşı yürüyeelim!

Emperyalizm milletlerin düşmanıdır. Ancak emperyalizme karşı mücadele milli bir mesele değildir. Emperyalizmi yenilgiye uğratmak ezilen halkların dayanışmasını ve birlikte mücadelesini gerektirir. İşçi sınıfı bu dayanışmanın ve birlikte mücadelesinin yegâne toplumsal dayanağıdır. Enternasyonalizm ise bu birlik ve dayanışmayı yaratmanın siyasetidir. Anti-emperyalizmin tek mümkün ve gerçek biçimidir. Dolayısıyla işçi sınıfının anti-emperyalist politikası sadece emperyalist tehdidi kendi üzerinden savuşturmaya odaklanamaz. Aynı zamanda işçi sınıfı Türkiye'de olduğu gibi kendi topraklarının başka halklara tehdit oluşturan bir emperyalist üs haline gelmesine de karşı çıkmalıdır.

İstibdadın yaptığı gibi Kürtlerin haklarını vermeme için emperyalistlerin desteği ve icazetini aramak yerine

Kürtlerin tüm haklarını tanıyarak kardeş bir halkı emperyalizme karşı mücadeleye kazanmak gerekir. Halkların kardeşliği, ortak düşmana karşı birlikte mücadele ile perçinlenmelidir.

Emperyalizme karşı mücadele salt ulusal bir seferberlikle başarıya ulaşmaz. Uluslararası dayanışma ve halkların kardeşliği bu mücadelenin temelidir. Halkların kardeşliğinin temelinde ise emperyalizm ile hiçbir çıkar bağı olmayan ve onu yenebilecek güce sahip olan işçilerin emekçilerin sınıf kardeşliği vardır.

Siyasi alanda anti-emperyalist mücadelenin yolu

Emperyalizme karşı mücadele emekçi halkın siyaseten sermayeden ve iktidardan bağımsız örgütlenmesi ile başarıya ulaşabilir. Emekçi halkın istibdadın zincirlerinden kurtulması, Amerikan muhalefetinden bağımsızlaşması ve emperyalizme karşı seferber olması mevcut siyasal düzen içinde mümkün gözükmemektedir.

Emekçi halkın emperyalizme karşı mücadele potansiyeli bir zincirsiz Kurucu Meclis'le açığa çıkabilir.

TÜSİAD başta olmak üzere büyük sermaye, emperyalizmin ülke içindeki askeri üslerinden daha güçlü bir dayanaktır. Emperyalizmi yenilgiye uğratma mücadelesi bu anlamda ancak bir işçi emekçi hükümeti ile başarıya ulaşabilir.

Ekonomik alanda anti-emperyalist mücadelenin yolu

Emperyalizm hiçbir karşılıksız yardım yapmaz. Ya ucuz emek sömürüsü ile aşırı kârları ülkesine götürmek ya da siyasi bağımlılık yaratmak için gelir. Dolayısıyla emperyalizmin ekonomik zincirlerini kırmak şarttır. Bu temelde anti-emperyalist mücadele programının ekonomik önlemleri şunlardır: Ekonomik alanda yabancı sermaye ve yerli ortakların hâkim olduğu tüm stratejik sektörlerde işçi denetiminde kamulaştırılmak.

Gümrük Birliği'nden çıkmak ve dış ticarete devlet tekeki kurmak. Avrupa Birliği ile müzakere sürecine son vermek, mali yükümlülükleri tek tarafı feshetmek.

Borsayı kapatarak, dövizde devlet kontrolü sağlamak, sıcaık sermaye ve döviz spekülasyonunun önüne geçmek.

Bu önlemlerle emperyalizmin dahaale olanakları kısıtlanacaktır. Kapitalist anaarşının yerine devlet mülkiyeti ve planlamann geçmesi emekçi halkın ekonomi üzerinde söz ve tasarruf sahipli olabilmemesinin yegâne koşuludur.

Askeri alanda anti-emperyalist mücadelenin yolu

NATO'ya bağımlı askeri yapılanmaya son verilmelidir. Ancak emperyalizm S-400 füzeleriyle yenilgiye uğratılmaz. Emperyalist tehdit sınır-ların dışında değil içindedir. S-400 füzeleriyle Amerikan uçak ve füzelerin vurulması teknik olarak mümkündür. Ancak füzeler İncirlik üssüne karşı da etkisizdir. 15 Temmuz'dan sonra bir ABD subayının TSK Genelkurmay karargahında görevlendirilmesi büyük tartışma yaratmıştır. Bu Amerikan komiserinin Genelkurmay karargahında çalışacağı yalanlandı ama Ankara'da görev yapacağı belirtildi. Yani Amerikan komiserleri TSK'nın başındadır ve bunların S-400 füzeleriyle bertaraf edilemeyeceği de aşıkardır. NATO'dan çıkmak, İncirlik üssünü kapatmak, yabancı askeri komiserleri kovmak için S-400 füzesi değil anti-emperyalist bir siyasi irade gereklidir.

Neredeyse Türkiye'nin milli geliri kadar askeri bütçesi olan ABD emperyalizmine karşı S-400 füzeleri ile başarıya ulaşamaz. Zaten S-400 anlaşmasının amacı da ABD ile savaşmaka değil onunla pazarlık etmektir.

ABD ve diğer emperyalist güçler asla yenilmez değildir. Ezilen halklar emperyalizmi defalarca yenilgiye uğratmıştır. Vietnam'dan Küba'ya, milli mücadeleden bugüne emperyalizme karşı zaferin yolu emekçi halkı birleştirmekten ve örgütlemekten geçer.

İstibdad rejiminin halkın bir kesimini diğerine karşı silahlandırın paramitler ve paralı asker örgütlenmesine, ordunun profesyonelleştirilmesine hayır!

Emperyalist zincirleri kıralım! Zincirsiz Kurucu Meclis ve işçi emekçi hükümeti için mücadele edelim!

Halkı inanç, mezhep, millet ve memleket ayrımlıya birbirine karşı değil emeğin birleştirici çatısı altında emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı seferber etmek gerekir. Bu seferberlik Türkiye'yi sermayenin ve emperyalizmin boyundurduğundan kurtarmak hedefliyle zincirsiz bir Kurucu Meclis seferberliğinin parçası olacaktır.

Bir işçi ve emekçi hükümetinin programı ise paramitler ve paralı asker örgütlenmesine karşı fabrikalar ve işyerleri temelindeki işçi emekçi milletleridir. Örgütlü bir halk tanklardan, fırkateynlerden, jetlerden ve füzelerden güçlüdür!

Ekim Devrimi 100. Yıl Eğitim Kampı: Yeni Ekim devrimleri için ileri!

Devrimci İşçi Partisi 4. kongresinde, muzaffer Ekim devriminin yüzüncü yılı olan 2017'yi Ekim devrimi yılı ilan etmişti. Bu doğrultuda yıl boyunca Ekim devrimi ile ilgili eğitim çalışmaları ve seminerler gerçekleştirdi. Gerçek gazetesinde her ay düzenli olarak bu konuyu işleyerek devrimin deneyimlerini ve bu deneyimlerden çıkarılacak dersleri işçi ve emekçilerle buluşturmaya gayret gösterdi. Bu çalışmaların sonucu olarak da yaz sonunda merkezi bir eğitim kampı örgütledi. 8-10 Eylül tarihleri arasında gerçekleştirilen Ekim Devrimi 100. Yıl Eğitim Kampı'nda bir araya gelen DIP militanları ve parti dostları, siyasi eğitim ve tartışmaları hep birlikte yapma fırsatını buldu. Yunanistan'dan Kıbrıs'a, Makedonya'dan İtalya'ya kardeş örgütlerden uluslararası katılımcıların da yer aldığı kampta DIP'liler, dünya çapında omuz omuza verilen enternasyonalist mücadelenin gücü ve motivasyonu ile yeni yıla hazırlandı.

Enternasyonalizmin sesi ile başlayan bir kamp

Kampın ilk gününde açılış oturumunun ardından "Ekim devriminin ışığında Türkiye'de Ortadoğu, Akdeniz ve Kafkaslarda devrim ve sosyalizm" başlıklı oturum gerçekleştirildi. Öncelikle 2017'nin aynı zamanda Siyonist işgalin başlangıcı olarak kabul edilen ünlü Balfour Deklarasyonu'nun 100. yıldönümü olması sebebiyle Filistinlilerin mücadelesi ele alındı. Ardından Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK'ten yoldaşımız, Yunanistan'daki sınıf mücadelesinden hareketle Balkanlar, Ortadoğu ve dünya durumuna ilişkin görüşlerini aktardı. Makedonya'dan Levica içinde devrimci kadını oluşturan Lenka örgütü adına konuşma yapan yoldaşımız, Makedonya'daki durumu, farklı siyasi kanalların sınıf mücadelesi içinde nasıl konumlandığını ve Lenka ile daha geniş anlamında Levica'nın pozisyonunu aktardığı berrak bir sunum yaptı. İtalya'dan Komünist İşçi Partisi PCL adına kampa katılan yoldaşımız, Avrupa Birliği'nin kendi içindeki ekonomik ve siyasi krizi, İtalya'daki ve genel olarak Avrupa çapındaki sınıf mücadelesini anlattı. Kıbrıs'tan kampa katılan yoldaşımız ise Türkiye'nin Kıbrıs politikasını, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin emperyalizm ve Siyonizmle ilişkisini, Kıbrıs'ta ortak anti-emperyalist ve anti-Siyonist mücadelesinin önemini vurguladığı bir konuşma yaptı. Bu oturumda aynı zamanda Arjantin'deki kardeş partimiz Partido Obrero'nun (PO) ve Azerbaycan'dan Sosyalist Elm'in (Sosyalist Bilim) Ekim Devrimi 100. Yıl Eğitim Kampı'nı selamlayan mesajları da okundu.

Yürüten kamu çalışanları, kamu emekçileri atölyesinde bir araya geldiler. Toplantıda önümüzdeki dönemde mevcut koşullar altında kamu emekçileri arasında sendikal ve siyasal çalışmanın nasıl yürütüleceği alanaya yatırıldı. Öncelikle değişik alanlarda çalışmaları özetlendi. Orta vadede yapılacak çalışmalar ve kurum-sallaşma yolundaki adımlar üzerine planlamalar yapıldı, çıkarılacak çeşitli yayınların biçimi ve içeriği belirlendi. Başta kamu çalışanlarının 657'de tanınmasına ilişkin güvenesi vesile olmak üzere milyonlarca emekçinin istibdad rejimine karşı hareket geçirilmesinin siyasal anlamı üzerinde tartışıldı.

"Grev ve direniş ziyaretleri, mahalle çalışmaları tutumumuz" başlıklı atölyede ise bir yoldaşımız tüm faaliyetimizin özünü oluşturan propaganda ve ajitasyonun anlamı ve önemi üzerine bir sunum yaptı. Uygulamalı örneklerle ajitasyonda yapılması ve yapılmaması gerekenler, etkili ajitasyonun içermesi gereken unsurlar üzerine verimli bir atölye çalışması gerçekleştirildi. DİP militanları fabrikalarda, işçi duraklarında, işçi mahallerinde yaptıkları çalışmalardan çıkardıkları dersler ışığında atölye çalışmasına aktif bir şekilde katıldı.

Kapital 150 yaşında

İlk günün akşamı düzenlenen ikinci ana oturumda Kurtar Tanyılmaz "Kapital'in 150. yılı" başlıklı bir sunum gerçekleştirdi. Yoldaşımız Marx'ın başyapıtının günümüzdeki önemini değerlendirdi. Marx'ın *Kapital*'inin, öngörülleri itibarıyla 150 yıldır isabetliliğinden ve güncelliğinden hiçbir şey kaybetmediğine değindi. Marx'ın adeta sosyal bilimlerin bir sentezi niteliğinde olan bu olgunluk eserinin özgüllüğünün, kapitalizmin

eleştirisini bilimsel ve devrimci temellerde yapabildiği olmasında yattığı üzere milyonlarca emekçinin istibdad rejimine karşı hareket geçirilmesinin siyasal anlamı üzerinde tartışıldı. "Grev ve direniş ziyaretleri, mahalle çalışmaları tutumumuz" başlıklı atölyede ise bir yoldaşımız tüm faaliyetimizin özünü oluşturan propaganda ve ajitasyonun anlamı ve önemi üzerine bir sunum yaptı. Uygulamalı örneklerle ajitasyonda yapılması ve yapılmaması gerekenler, etkili ajitasyonun içermesi gereken unsurlar üzerine verimli bir atölye çalışması gerçekleştirildi. DİP militanları fabrikalarda, işçi duraklarında, işçi mahallerinde yaptıkları çalışmalardan çıkardıkları dersler ışığında atölye çalışmasına aktif bir şekilde katıldı.

Kapital 150 yaşında

İlk günün akşamı düzenlenen ikinci ana oturumda Kurtar Tanyılmaz "Kapital'in 150. yılı" başlıklı bir sunum gerçekleştirdi. Yoldaşımız Marx'ın başyapıtının günümüzdeki önemini değerlendirdi. Marx'ın *Kapital*'inin, öngörülleri itibarıyla 150 yıldır isabetliliğinden ve güncelliğinden hiçbir şey kaybetmediğine değindi. Marx'ın adeta sosyal bilimlerin bir sentezi niteliğinde olan bu olgunluk eserinin özgüllüğünün, kapitalizmin

çatı haline geldiğini somut tarihi verilerle ortaya koydu.

Ekim devrimine dair eğitim toplantıları

"Ekim devriminde sendikalar, fabrika komiteleri ve sovyetler" toplantısı Mert Kükrer yoldaşımızın işçi sınıfına ait olan bu örgütlenmelerin Ekim devrimindeki konularını ele aldığı sunumu ile başladı. Sunum ve tartışma kısmından oluşan eğitim çalışmasında sendikaların devrimden önce ve sonra sınıf mücadelesinde oynadıkları rol üzerinde duruldu. Güncel olarak sendikalar içinde devrimci faaliyetin nasıl yürütülmesi gerektiği masaya yatırıldı. Fabrika ve işyeri komitelerinin mücadelesinin doruğa çıktığı anlarda, tüm işçilerin kendilerini ve mücadeleyi organize ettikleri araçlar oldukları belirtildi. Bu tarz komiteleri olağan dönemlerde oluşturulan komiteleşme girişimlerinden ayırmak gerektiği vurgulandı. Sovyetlerin de devrim anlarında çok çeşitli ülkelerden farklı isimlerle ortaya çıktığı, ancak işçi sınıfının siyasi eylemlerini ve iktidarını kurmakta hep aynı rolü oynadığı anlatıldı. Çeşitli devrimlerde sendikaların, fabrika komitelerinin ve sovyetlerin rolleri üzerine kıyaslamalar yapıldı. Her durumda bu örgütlenmelerin tam anlamıyla devrim safına kazanılabilmesi için işçi sınıfının pratikte burjuvaziden koparmak hedefiyle bıkmadan, usanmadan çaba gösterecek bir devrimci işçi partisine olan ihtiyaç vurgulandı.

Ekim devriminin izinde

İkinci gün tam anlamıyla çeşitli yönleriyle Ekim devrimine ayrıldı. "Ekim devrimi, partisi ve önderleri" başlıklı ana oturumda, Sungur Savran, Ekim devrimini dört başlık altında ele aldı. Önce Ekim devriminin 20. yüzyılın sonlarına kadar sadece bir işçi devletinin kurulmuş olduğu Sovyetler Birliği'nde yepyeni bir sosyo-ekonomik yapı ve yeni tipte bir devlet yaratmakla kalmadığını, bütün dünyamından en önemli gelişme eğiliminin üretim ve emeğin artan toplumsallaşmasının bir ürünü olarak, kapitalizmin kendi sonunu hazırlaması, adım adım komünizminin maddi koşullarını yaratması olduğunu altını çizdi. Bunun ardından devrimin zafere ulaşmasında Bolşevik Partisi'nin vazgeçilmez yerini ve Lenin ile Trotskiy'in şahsında önderlerin önemini ele aldı. Konuşmasının sonunda ise, Ekim'in bir "Rus devrimi" olmadığını, aynı zamanda eski Çarlık Rusyası'nın topraklarında yaşanan çok sayıda Müslüman ve Türki halkların da devrimin bir parçası olduğunu vurguladı.

"Ekim devriminin askeri siyaseti" başlıklı eğitim toplantısı Kızıl Ordu'nun kuruluşunu merkezin alan bir sunumla başladı. Sunumda Levent Dölek yoldaşımız Bolşeviklerin devrim stratejisinin esas alınması gerektiği üzerinde durdu ve Ekim devriminin askeri siyasetinin bu devrim stratejisinin bir parçası olduğunu vurguladı. Kızıl Ordu'nun kuruluş prensipleri, burjuva ordularıyla arasındaki

sınıfsal ve örgütsel farklılıklar, milis ve düzenli ordu sorununa Marksistler olarak nasıl yaklaşmamız gerektiği ve Kızıl Ordu'nun dünya devrimindeki rolü tartışmanın odaklandığı konular oldu. Tartışma pasifizm ve militarizm kavramlarının yerli yerine oturtulması, devrimci Marksist siyasetin askeri meselelerle ilgilenmesinin zorunluluğunun kavranması açısından son derece yararlı oldu.

"Ekim devrimi ve kadınlar" oturumu Sovyet deneyimi ışığında işçi sınıfı programının kadınların kurtuluşu açısından nasıl bir sınav verdiği sorusuna odaklanan bir sunumla başladı. Armağan Tulunay yoldaşımız bu doğrultuda TİP reformizmine tepki gösteren ve devrimci bir çıkış yapan Deniz, Mahir ve İbrahim gibi gençlik önderlerinin mücadelesine değindi. Yoldaşımız yapılabilecek tüm eleştirilerle birlikte Che'yi dünya devriminin ve uluslararası işçi sınıfının önemli önderlerinden biri olarak sahiplendiğimizi vurguladı.

"Ekim devrimi ve kadınlar" oturumu Sovyet deneyimi ışığında işçi sınıfı programının kadınların kurtuluşu açısından nasıl bir sınav verdiği sorusuna odaklanan bir sunumla başladı. Armağan Tulunay yoldaşımız bu doğrultuda TİP reformizmine tepki gösteren ve devrimci bir çıkış yapan Deniz, Mahir ve İbrahim gibi gençlik önderlerinin mücadelesine değindi. Yoldaşımız yapılabilecek tüm eleştirilerle birlikte Che'yi dünya devriminin ve uluslararası işçi sınıfının önemli önderlerinden biri olarak sahiplendiğimizi vurguladı.

Türkiye Komünist Fırkası 97 yaşında

Kampın son günü olan 10 Eylül aynı zamanda, Türkiye topraklarında Bolşevizmin ilk deneyimi olan Karl Marx'ın Komünist Fırkası'nın (daha sonra Parti adını alacaktır) 97. kuruluş yıldönümü idi. Sungur Savran, günün ilk oturumunda yaptığı konuşmada, TKF'nin ikisi Türkiye topraklarında yaşamış devrimler (1908 ve 1919-23 devrimleri), üçü ise yabancı ülkelerde Türklerin de katıldıkları devrimler (Ekim devrimi, 1918 Almanya Kasım devrimi ve 1919 Macar devrimi) olmak üzere beş ayrı devrimin ürünü olduğunu belirttiğinden sonra, TKF'nin 1918'den itibaren Rusya içindeki Müslüman halkların bağrında gelişen Müslüman komünist hareketin bir bileşeni olarak geliştiğini, Mustafa Suphi'nin bu hareketin önde gelen bir

ardından bir araca bindirildiği görülen, o günden sonra bir daha haber alınmayan ve hakkında şu anda "Sağ aldın, sağ istiyoruz!" sloganıyla bir kampanya yürütülen Santiago Maldonado ile ve Arjantin'deki PO'lu yoldaşlarımızla DİP'in dayanışmasını ifade etti. Bu dayanışmanın ardından yoldaşımız Che'nin kahramanca mücadelesinin yanında dünya devrimine ve Marksizme olan bağlılığını, Sovyetler Birliği'ndeki bürokratik yozlaşmaya karşı getirdiği eleştirilerini aktardı. Che'nin Türkiye'de 68 kuşağını derinden etkilediğini ve bugün hala bu etkinin sürdüğünü aktaran yoldaşımız bu doğrultuda TİP reformizmine tepki gösteren ve devrimci bir çıkış yapan Deniz, Mahir ve İbrahim gibi gençlik önderlerinin mücadelesine değindi. Yoldaşımız yapılabilecek tüm eleştirilerle birlikte Che'yi dünya devriminin ve uluslararası işçi sınıfının önemli önderlerinden biri olarak sahiplendiğimizi vurguladı.

İşçi kürsüsü

TKP oturumunun ardından işçi kürsüsü kuruldu. Metal işçisi bir yoldaşımız Ekim devriminin, bugün de sosyalist hareketin ve işçi mücadelesinin istibdad ile karşı karşıya geldiğini vurguladı. Devamında Tuzla, Bursa ve Kocaeli'den gelen metal işçileri MESS toplu sözleşmesi döneminin önemini ve uluslararası işçi sınıfının önemli önderlerinden biri olarak sahiplendiğini anlattı. ODTÜ emekçilerinin mü-

cadelesi, Zonguldak TTK işçilerinin özelleştirme karşıtı eylemleri, taşeron bu partinin, bugün ona sahip çıkma iddiasında olan Stalinist gruplardan farklı olarak, dünya devrimini vazgeçilmez bir gereklilik olarak gördüğüne ve Enternasyonal'in inşasını partinin en önemli görevlerinden biri olarak sunduğuna dikkat çekti.

Yeni Ekim devrimleri için ne yapmalı?

Kampın son oturumunun başlığı "Yeni Ekim devrimleri için ne yapmalı?" sorusuna ayrılmıştı. Bu oturumun konuşmacısı olan Levent Dölek yoldaşımız Ekim devriminin, bugün de sosyalist hareketin ve işçi mücadelesinin önünde duran sorulara verdiği cevapların geçerli ve güncel olduğunu vurguladı. "Reform mu devrim mi? Sınıf işbirliği mi, sınıf bağımsızlığı mı? Emperyalizmle işbirliği mi emperyalizme karşı mücadele mi? Yurtseverlik mi enternasyonalizm mi?" gibi sorular gündeme getiren yoldaşımız halihazırda yaşanan siyasi tartışmalarda Devrimci İşçi Partisi'nin Ekim devriminin deneyiminin ışığında cevaplar ürettiği-

ni örnekleriyle ortaya koydu. Bu kapsamda CHP'nin adalet yürüyüşünden Rojava'ya kadar pek çok somut siyasi gündemi ele alan yoldaşımız, ancak burjuvaziye ve emperyalizme karşı bağımsız bir siyasetle hürriyetlerin savunulabileceğini altını çizdi. Doğru siyasetin mutlaka devrimci, disiplinli ve demokratik merkezizetçi bir Leninist partiyle hayata geçirilebileceğini Ekim devriminin en büyük dersinin böyle bir partinin inşası olduğunu belirten yoldaşımız ulusal düzlemde Bolşevik partisinin, enternasyonal alanda ise Komintern ve Dördüncü Enternasyonal'in devrimci mirasının yol göstericiliğinin altını çizdi.

Böylece yaz boyunca devam eden eğitim faaliyetleri, dolu dolu geçen üç günün sonunda kolektif bir tarzda bir adım daha ileriye taşınmış oldu. Ekim Devrimi 100. Yıl Eğitim Kampı önümüzdeki dönemin mücadelesine hep birlikte hazırlanma imkânı sağladı.

Devrimci Marksizm iki dilde Ekim devrimi dosyası hazırlıyor

Devrimci Marksizm dergisi Ekim devriminin 100. yıldönümü ve Marksizmin temel bilimsel yapıtı olan Karl Marx'ın *Kapital*'inin birinci cildinin yayınlanmasın 150. yıldönümü vesilesiyle bu iki tarihi olay üzerinde odaklanıyor. Derginin hem 32-33. çift sayıs, hem de yıllık olarak yayınlanmakta olan İngilizce sayıs, Ekim devrimi ve *Kapital* konusunda güçlü dosyalar içeriyor.

32-33. sayı Ekim ayı içinde okuyucularıyla buluşacak. Bu sayıda iki dosya var. Ana dosya Ekim devriminin incelenmesine ayrılmış durumda. Yazılar Ekim devriminin çok farklı alanlarda yarattığı gelişme ve tartışmaları ele alıyor. Sungur Savran'ın devrimin tarihteki yerini ve Bolşevik Partisi ile onun önde gelen önderleri Lenin ve Trotskiy'in devrim açısından önemini inceleyen yazısının yanı sıra, Levent Dölek Kızıl Ordu'yu, Armağan Tulunay devrimin kadınların kurtuluşu yolunda yaptıklarını, Özgür Öztürk özellikle 1920'li yıllarda sanayi-leşme ve planlama tartışmalarını, Burak Başaranlar tarımı, Gökçe Çataloluk hukuk alanını, Şiar Rişvanoğlu ise büyük şair Mayakovski eklenide edebiyat sanat alanındaki gelişmeleri inceliyor. Baki Asal Ekim devriminde Bolşev-

vizmin devlet konusundaki tavrına karşı olarak 1970'li yıllarda yükselen avrokomünizmin, özel olarak da onun sol teorisyenlerinden Nicos Poulantzas'ın proletarya iktidar konusundaki tutumunu bu iki tarihi olay üzerinde odaklanıyor. Derginin birinci cildinin yayınlanmasın 150. yıldönümü vesilesiyle Marx'ın *Kapital*'ine hasredilmiş bulunuyor. Burada, 2013'te yitirdiğimiz Nail Satılğan'ın *Kapital*'in güncelliğini vurgulayan, E. Ahmet Tonak'ın ise Marx ile Engels'in toplu yapıtlarının yeniden basılmasının önemini ele alan yazılarının yanı sıra, Sungur Savran'ın *Kapital*'in gerçek anlamı üzerine sert bir polemik içeren bir yazısı yer alıyor.

İngilizce adıyla *Revolutionary Marxism* 2018 başlığıyla çıkacak olan 2. yarıllıkta, iki ana dosyanın yanı sıra başka yazılar da yer alacak. Derginin bölge sorunlarına verdiği öncelik dolayısıyla ilk dosya Ortadoğu üzerine. Bu yılın Mart ayında Beyrut'ta bir konferansa da katılan *Devrimci Marksizm*, İngilizce sayısında da Ortadoğu yazılarına öncelik veriyor. Dosyanın ana yazısı Levent Dölek'in Suriye iç savaşını ele aldığı kapsamlı yazı. Buna Kutlu Dane'nin bu sene 100. yılını deviren

ünlü Balfour Deklarasyonu'na ve daha genel olarak Filistin sorununa, Sungur Savran'ın ise 20. yüzyıl Ortadoğu tarihinde devrimlerin belirleyiciliğine eğilen yazıları eşlik ediyor. Bu dosyaya tamamlayan bir ikincil dosyada dünyanın geri kalanında güncel sorunlar ele alınıyor. Cenk Saraçoğlu son dönemdeki Avrupa ve Amerika'da yükselen gerici hareketleri popülizm ve faşizm kavramları ekseninde irderleyen, 4. Avrupa-Akdeniz Acil Konferansı'nın Sonuç Bildirgesi ise dünya durumuna ilişkin bir devrimci güncelliğini, Özgür Öztürk'ün dünyanın derslerinden hareketle 21. yüzyılın planı ekonomisini, Armağan Tulunay'ın Ekim devriminin kadınların kurtuluşuna katkısını ve Sungur Savran'ın Rusya devletinin Müslüman halklarının Ekim devriminde oynadığı rolü incelediği yazılar yer alıyor. Bu dosyaya uzaktan bağlı bir yazı da bir Bulgar yoldaşımızın 1989 sonrasında Bulgaristan'da kapitalizmin restorasyonunu irdelleyen yazısı. Sayı, Marx'ın *Kapital*'inin önemini sorgileyen bir yazıyla sona eriyor.

Yılmaz Tan

Yaman çelişki

40 yıldır şehir ulaşımında genellikle toplu taşıma araçlarını kullanırım. Trolleybüslerle başladım, şimdi metro ve metrobüse "terfi ettim". Ama inanın bunca yılda o kadar teknolojik gelişmeye rağmen pek fazla bir şeyin değişmediği hissine kapılmaktan kendimi alamıyorum. O zaman olduğu gibi bugün de araçlar tka basa dolu, metroyu bir an için kenara koyarsak, trafik de çoğunlukla yoğun. Toplumsal faydayı önemsemeyen, özel sektörün kârını artırmayı hedefleyen şerhircilik, ulaşım ve kentleşme politikaları değişmedikçe teknoloji gelişmiş ne yazar.

Geçenlerde yine oksijen almanın güçleştiği bir metrobüs yolculuğunda iki amcanın konuşmalarına kulak misafiri oldum. Günümüzdeki teknolojik gelişmelerden, cep telefonlarından vs. bahsediyorlardı ki, biri diğerine şöyle dedi: “teknoloji geldi, aklı gitti”. Bu bence günümüz insanının yaşadığı trajediyi çarpıcı şekilde ortaya koyan bir ifade. Nasıl olmasın ki, Kısa süre önce basında yer alan iki ilginç habere bu trajediyi gözler önüne sürüyor: “Uçan dolmuşlar geliyor” diye verilen ilkinde, elektrikli Tesla arabalarıyla otomotivde “devrim” yaratan ve Mars’ı fethetmek için bir uzay şirketi kuran Amerikalı milyarder yatırımcı Elon Musk’ın, şimdi de dünyada herhangi bir noktadan diğerine seyahati roketler yardımıyla 1 saatin altına indirmeye hazırlandığı belirtiliyor. Diğer haberde ise, BM tarafından kısa süre önce yayımlanan bir raporda 2016 yılında dünya genelinde yetersiz beslenme nedeniyle kronik açlık çeken insan sayısının 38 milyon atarak 815 milyona çıktığı, bir yıl içinde bu ölçüde bir artışın 100 yıldan beri ilk defa gerçekleştiği yazıyor.

Bu “yaman çelişki”yi, ilk ciddi tam 150 yıl önce basılan Kapital’de Marx kapitalizmin gelişme eğilimlerini ortaya koyarken açıklamıştı. Bizim bildiğimiz kadariyla günümüzde kadar başka hiçbir eser, tüm toplumun faydasına olabilecek teknolojik gelişme ve emek üretkenliği artışlarına rağmen neden toplumsal eşitsizliğe ve sefaletin artmasına devam ettiğini, bu denli **bilimsel** temellerde ortaya koyabilmiş değildir. Marx, üretimin artan toplumsallaşması ile yaratılan artı değere özel mülk sahibi tarafından el konulması arasındaki çelişkinin bir ürünü olan bu eğilimi “üretici güçlerin yıkıcı güçlere dönüşmesi” diye niteliyordu. Kapitalizmin sınırlarına işaret eden bu eğilimin anlamı, meselenin, yöneticilerin, politikacıların hatalarında, insanların sevgi yoksunu olmalarında, ahlaki çürümüşlüğü içinde olmalarında, vicdansız davranmalarında değil, onları öyle davranmaya zorlayan maddi koşullarda yatmaktadır. Bu koşulları değiştirmek isteyen ise önce sömürüye dayalı üretimi ilişkisinden başlmalıdır.

Dünyada son yıllarda emeği ile geçinen geniş kitlelerin otoriter ve faşizan politik akımlara yüzlerini dönmelerinde, aklın ürünü zannettikleri bunca teknolojik gelişmeye rağmen kapitalizmin yol açtığı işsizlik, güvencesizlik, silahlanma gibi bir dizi “aklıdışı” sonuçlara karşı duydukları öfke yatıyor. Elbette onları temsil ettiklerini iddia eden çeşitli sol akımların ne piyasaları ne kâr mantığına dayalı üretim ilişkilerini karşısına almadan yürüttükleri “demokratik haklar” sözde mücadelesinin sonuçsuz kalmasından duyulan hayâl kırıklığını da unutmamak gerekiyor. Neyse ki yakın dönemde işçi sınıfının bu öfke ve hayâl kırıklığını hem “üretimden gelen gücüne” dayalı bir mücadeleye tahvil ettiği hem de yıllardır güvencesiz ve örgütsüz oldukları için mücadele etmelerine kuşku ile bakıldığı için umut verici olan iki gelişmeyi hatırlamakta fayda var: İngiltere'de McDonald’s in iki şubesinde, çalışan ücretlerinin artırılması ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle **1974’ten beri ilk kez** greve gidiyor. Benzer şekilde Türkiye’ni çeşitli kentlerinde de ayaktakab işçileri çalışma koşullarına isyan edip, işverene karşı greve çıkıyorlar; eylemlerinde daha önce “düşman” belledikleri Suriyeli ve Kürt işçileri birlikte mücadeleyi yürütme kararı aldıklarını vurguluyorlar. Yukarıda kapitalizmin sınırlarını gösteren yıkıcı eğilim günümüzde başlatı konuma gelmişse, bu eğilime son verecek koşulları yaratmanın, bu “yaman çelişki”yi aşmanın yegâne yolu, ahlâk, vicdan, onur yoksunu, iktidar düzeni “kötüleri”, “iyi” birer insan yapmaktan değil, **üretim alanında** verilen bu mücadelelerin başarıya ulaşması için çabalamaktan geçiyor.

İstibdad cephesi çatırdıyor

AKP iktidarı hem kendi içinde hem de müttefikleri ile önemli çelişkiler yaşıyor. Uzun zamandır farklı yazılarda işlemekte olduğumuz bu çelişkiler her zaman su üstüne çıkmıyordu. Ancak son dönemde bu çelişkileri gözlerden uzak tutmanın, çatırdamaların duyulmasını engellemenin pek de mümkün olmadığı gözüküyor.

Müttefikleri ile arasındaki çatlıklar

Erdoğan ve AKP ile TSK arasında 15 Temmuz’dan sonra bir ittifaktan ziyade bir tür ikili iktidarın var olduğunu söylüyoruz. Bu ikili iktidar yapısında Kürt meselesi ve ona bağlı olarak Suriye ve Irak politikası, büyük ölçüde TSK’ya haval edilmiş durumda. Karşılığında ise Erdoğan’ın başkanlık planlarına ve istibdad rejimi inşasına yeşil ışık yakmış bir ordu söz konusu. AKP ve MHP arasındaki ittifak da bu ikili iktidar halinin bir yansıması.

Mesele PKK ve/veya PYD olduğunda bu ilişki olabildiğince uyum içinde devam etse de Barzani ve referandum süreci ciddi bir gerilim yaratmış durumda. Daha önce de Binali Yıldırım, Barzani’yi makamında ağırladığında arka tarafta bulunan Kürdistan Bölgesel Yönetimi bayrağı ciddi bir krize neden olmuştu. Bahçeli’nin16 Nisan’da “evet” demeyi gözden geçirebileceklerini ima etmesi, ittifakın temel direğinin Kürt meselesindeki sovenist politika olduğunun bir kantiydi.

Ancak AKP, Barzani’nin hamisi rolünü oynayarak Kürdistan petrolerine uzanma stratejisinden hiçbir zaman vazgeçmedi. Bu bir yönüyle Özal’dan kendilerine miras kaldığını düşündükleri emperyalizm. Siyonizm ve TÜSİAD gibi oldukça güçlü destekçileri olan bir politika. Ne var ki 15 Temmuz’dan sonra oluşan ikili iktidar durumu, bu politikanın tüm açıklığı ile uygulanmasına mani oluyor. Çünkü TSK, Barzani ile bu düzeyde bir ilişki geliştirilmesine karşı.

Bu yüzden Erdoğan, Barzani referandumu konusunda AKP saflarındaki farklı seslere hızla son verdi ve önce topu MGK’ya atarak TSK’ya sormadan politika yürütmeyeceğini söyledi. Daha sonra da Barzani’yi yönelik ekonomik yaptırımları ve askeri manevraları devreye soktu. Tabii bu durum ümmetçi-İslamcı tabanda ciddi bir rahatsızlık yaratmış durumda. HDP çizgisine karşı AKP’nin Kürt illerindeki dayanışmasının Barzanicı ve İslamcı Kürtler olduğu düşünülürse bu politikanın önemli bedelleri olduğu ortada. Yani TSK’yi gözeterek izlediği politika, Erdoğan’la son derece önemli bir müttefiki olan Barzani’yi kaybetirmek üzere. Barzani’yle ilişkileri talaflı etmeye kalktığında ise diğer tarafta gerilim tirmanacak. Hâl böyle olunca da Erdoğan ve AKP’nin siyasi manevraları smırdatı tabkati adı altında kendi etrafında dönmüş duran tanklara benzemeye başlıyor.

Mesele sadece Barzani ve Kürt politikası ile de sınırlı değil. Eğitim sisteminde İslamcı müfredattan, iktidardan güç alıp Atatürk’e hakaret edenlerin sayısının artmasına, Milli Savunma Üniversitesi’nin İslamcıların orduya giriş kapısı olarak tasarlanmasından, iktidardan işi orduda tırban serbest bırakmaya vardırmasına kadar TSK ile çok sayıda gerilim başlığı varlığını sürdürüyor. Bunlar

ciddi bir kırılmaya yol açmış değilse de Erdoğan’ın İslamcı tabana verdiği her mesajın, gerilimleri arttırdığı da gözle görünür bir gerçek.

AKP içindeki çatlıklar

AKP içindeki çatlıklar ve gerilimler de hiç azımsanmayacak cinsten. AKP’nin iki kalesi İstanbul ve Ankara Büyükşehir Belediyeleri ardi arada depremlere sarılıyor. İstanbul’da Kadir Topbaş istifa etti. Temmuz ayında başlayarak Kadir Topbaş’a adeta mobbing (psikolojik yıldırım) uygulandığı, Erdoğan’ın yönlendirdiği Göksel Gümüşdağ ve Ahmet Selamet’in kararları imzalamayarak bu baskıyı arttırdığı konuşuluyordu. En son Belediye Meclisi’nden Topbaş’ın iradesi hılalına geçirilen imar planları bardağı taşırdı. Topbaş istifa etti. “Partimden ayrıldım” vurgusu yapsa da kendisine Davutoğlu muamelesi yapıldığı ve fiilen Erdoğan tarafından tazminatsız işten çıkarılmış olduğu herkesin malumu.

Ankara’da da çanlar Melih Gökçek için çalıyor. Ankara Ticaret Odası’nın başına oğlu Osman’ı geçirmeye çalışan Melih Gökçek ilk seçimi kaybetmiş, sonrasında paravan şirketler kurup kendine oy devşirmeye çalışınca da Erdoğan’ın son alta ayda kurulmuş şirketlerin oy hakkını kaldıran KHK’si ile karşılaşmış. Daha önce Osman’a karşı yedi düvel birleşti diyen Melih Gökçek, böylece o düvelin içinde Erdoğan’ın da olduğunu görmüş oldu. Melih Gökçek’in, Topbaş’ın akıbetine uğrayıp uğramayacağını elbette ki zaman gösterecek.

Metal yorgunluğu yok, Güllüköklü muhalefet var

Metal yorgunluğu tartışması ise bitmek bilmiyor. Erdoğan, AKP genel başkanı olduktan sonra referandumda pek de istekli olmayan kesimleri “metal yorgunluğu” söylemiyle hedef almış ve istifalarını istemişti. Üzerine alınan olmadı. Çünkü AKP’de metal yorgunluğu yok, giderek kendini daha çok gösteren bir muhalefet var. Bu muhalefetin eksenini Ahmet Davutoğlu’ndan Abdullah Gül’e uzanıyor.

Kamuoyunda genel beklenti bu isimlerin, özellikle de Abdullah Gül’ün yeni parti çıkışı yapması. Bu beklenti bir türlü karşılanmamış değil. Zira Abdullah Gül’ün tercihi ya da ona emperyalizm tarafından biçilen misyon yeni parti kurması değil, günü ve zamani geldiğinde AKP’yi bölmesi. Bunun için de kamuoyu önünde açıkça Erdoğan’la ve AKP’yle ters düşmekten kaçınan bir Abdullah Gül profili var. Yine de çizgisini uygun kanallarla belli ediyor.

Kendisine yakınlığı ile bilinen Fehmi Kuru, Gül’ün referandumda “hayır” desteklediğini ima eden yazılar yazmıştı. Son dönemde ise Gül, sosyal medyadan yumuşak tonda ama eleştirel bir üslupla iki konuda açıklama yaptı. İlkinde TEOG ves-

lesiyle tek adam yönetimini, Barzani konusunda ise esas olarak Kürt sorunu politikasını değil ABD, AB ve İsrail’den uzaklaşan dış politikayı eleştirdi.

Bu iki eksen Gül’ü, parti içinde Davutoğlu ile, parti dışında ise Kılıçdaroğlu-Akşener ekseninde konsolide olan Amerikan muhalefeti ile buluşturuyor. Abdullah Gül’ün son günlerde sessiz sedasız Suudi Arabistan’a (Katar krizi dolayısıyla bu ülkenin Erdoğan’la arasının en açık olduğu bu dönemde!) gitmesi, ardından Gül’ün, cumhurbaşkanı adaylığı için Batı emperyalizminin İslamcı Kemal Derviş’i Ali Babacan’ı desteklediğinin konuşulmaya başlaması hiç de tesadüf değil.

Sıfır Ahmet Paşa itikam peşinde

Komşularla sıfır sorun sloganıyla yola çıkıp Türkiye’nin sorun yaşamadığı tek bir komşu ülke bırakmayan Ahmet Davutoğlu’na, tarihteki Yedi Sekiz Hasan Paşa’ya ithafen Sıfır Ahmet Paşa ismini takmıştk. Davutoğlu’nun başarısız dış politikası onu koltuğundan eden önemli faktörlerden biriydi. Nitekim kendisi tazminatsız şekilde işten çıkarıldıktan sonra dış politikada Rusya, İran ve Suriye ile normalleşmeyi hedefleyen önemli değişiklikler yapıldı. Rusya ile ilişkiler düzeldi; Esed yeniden Esad oldu; hatta son olarak Erdoğan “Esad’la görüşmek gibi bir gündemim yok” demek zorunda kaldı. Suriye ve Irak’ta İran ile koordinasyon içinde hareket etmeye önem veriliyor.

Ne var ki yeni dış politika da sıfır noktasını geçebilmiş değil. Fırat Kalkanı, TSK’yi bir süre hem fiilen hem de Kürt koridorunu önüyoruz edebiyatı ile siyaseten Ankara’dan uzak tutma niyeti yaradı. Ancak operasyon El Bab’ta kalakalıp ABD, Rakka operasyonunda ve genel olarak Suriye’de Erdoğan’ın “terörist” dediği PYD ile yürümeyi seçince, kalkanın da miadı doldu. Şimdi Erdoğan TSK’yi İdlib için Kilis ve Reyhanlı’da, Kerkük için de Habur’da toplamış durumda. Ne var ki iki tarafta da tünelin ucu görünmüyor. TSK, Erdoğan’dan NATO ve ABD’ye karşı pazarlık gücünü artırmasını istemişti, ondan kopmayı değil. Keza Avrupa Birliği’nden uzaklaşmak da Türkiye hakkını sınıfları için bir başarı değil hezimet tablosu.

Zarrab davası ile ipleri Trump’ın eline veren, Almanya’nın ekonomik ve siyasi hamleleriyle sıkışan, Rusya ve İran’a yüzünü döndüğünde ise karşısına sıcak müttefikler değil güvensiz ve soğuk muhataplar bulan Erdoğan’ın dış politika notunun Davutoğlu’ndan hiç de iyi olduğu söylenemez. Bu yüzden Davutoğlu’nu bitiren “dış politika batağa saplandı” propagandası şimdi hocakı *Karar* gazetesi sayfalarından başlayıp tüm medyaya yayılarak yükseliyor. Üstelik bu propaganda “inisiyatifli İran’a kapıryoruz” yay-

Ekim 2017 / Sayı: 97

garası ile İslamcı mezhepci çevrelerde de Erdoğan çizgisine karşı ciddi bir etki uyandırmakta.

Emperyalizm yıkarsa altında kalırız, emekçiler yenerser hürriyete varırız!

Tablo istibdad cephesinin çatır çatır çatırdamakta olduğunu gösteriyor. Amerikan muhalefeti Kılıçdaroğlu ile soldan, Akşener’le sağdan атаğa geçiyor. Davutoğlu ve Gül ile AKP’nin içine uzanıyor. Erdoğan’ın her yeni işten çıkartması, bu alanda biriken insan sayısını arttırıyor. Kılıçdaroğlu’na sosyalist solu, İslamcı-Barzanicı AKP’lilere de Kürt hareketini Amerikan muhalefetine yedekleme görevi veriliyor.

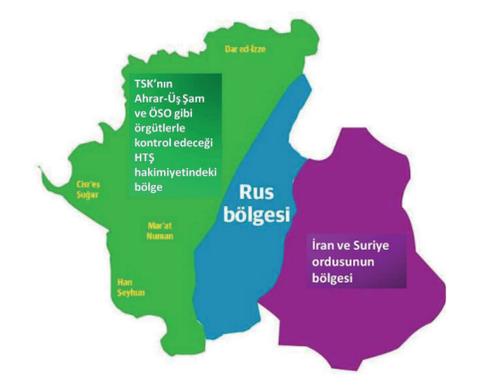
ABD ve AB emperyalizmi de ipleri daha sıkı tutuyor. Bu iplerin gerilmesi Erdoğan ve AKP’nin hiç de istediği bir şey değil. Çünkü onlar anti-emperyalist değiller; emperyalizmler pazarlık etmeye çalışıyorlar ve bu durum pazarlıkta ellerinin zayıfladığını gösteriyor. Erdoğan, ABD’ye gittiğinde Trump’tan birkaç övgü dolu söz ve “dostum” hitabını aldı, THY’ye 11 milyar dolarlık uçak alıp geri döndü. Zarrab davasının ateşi onun yedi ama sonuçta dava olduğu yerde duruyor. PYD’ye TIR’larla silah gitmeye devam ediyor. Katar da Suudi-Mısır ambargosu başlatıldıkça ABD’den 12 milyar dolara uçak alınca işlerin düzeleceğini zannetmişti. Avrupa’ya gelince, Almanya’nın ekonomiyi yaptırımları ve siyasi hamleleri de çemberi daraltıyor.

Erdoğan’ın prestiji dışarıda sarıntı üzerine sarıntı yaşıyor. Kendisine hakaret eden İngiliz dışişleri bakanına tablo hediye eden, kendisiyle kamuoyu önünde dalga geçen Fransız lider Macron’la resin çektimeyi marifet sayan, Can Dündar hakkına kırmızı bülten çıkarılması talebini umursamayan Avrupa’ya, başkanşmanı Şeref Malkoç’un düzenlediği “Ulusalarası Ombudsmanlık Konferansı”nda kendini Nobel’e aday göstererek cevap veren bir yaklaşımdan ne beklenebilir ki? Yazık!

Bunlar istibdad cephesinin bölünmüşlüğünün, zayıflığını ve sefaletinin göstergeleri. Bunu görenlerin dışarıdan yüklenmesi, AKP içinden Erdoğan sonrası hesap yapanların istihabın kabarması gayet doğal olacaktır. Ancak her zaman olduğu gibi tuzaklara dikkat etmek gerekiyor. İstibdadın alternatifli Amerikan muhalefeti ve onun girişimleri olamaz. Emperyalizmin istibdadı devimesi, darbelerden, faşizme uzanan ve her durumunda işçi ve emekçileri ezen sonuçlar doğuracaktır. Emekçi halk kırık katırla kırık satura arasında suç yapmak durumunda değildir. İşçi sınıfı ve emekçiler sermayeden ve emperyalizmden bağımsız bir siyasetle hareket etmelidir. İstibdadın ve gerici alternatiflerinin karşısına Türkiye’yi çıkıştın kurtaracak ve yeniden kuracak zincirsiz bir kurucu meclis talebiyle çıkmalıdır. Hürriyete ancak işçi ve emekçiler istibdadı yendiğinde varılabılır.

Ekim 2017 / Sayı: 97

Çatışma bölgesi İdlib ve yanlış üstüne yanlışlar

Suriye’deki siyasi duruma yönelik Astana’da yapılan toplantıların 6. Turunda, çatışmasızlık bölgesi ilan edilen İdlib’in askeri nüfuz alanlarına bölünmesi kararı çıktı. Buna göre İdlib’de Türkiye’nin, Rusya’nın ve Suriye ile birlikte İran’ın kontrol edeceği üç bölge oluşacak. AKP iktidarının yakın çevreler İdlib’in taksirminde Türkiye’ye Cebel Erba-ın, Taftanaz, Cisr’eş Şuğur, Eriha, Mar’at Numan, Han Şeyhun gibi bölgelerin düşmesini “aslan payını kaptkı” edasıyla yanıtıyor. Oysa durum öyle değil.

Adı geçen bölgeler, adını Heyet Tahrir Şam (HTŞ) olarak değiştiren ve birçok tekfirci mezhepci çeteyi bünyesinde toplayan El Kaide/El Nusra güçlerinin yoğunlukla bulunduğu yerler. Rusya ve İran zaten İdlib’in çatışmasız olan bölgelerinin kendilerine alıp Türkiye’yi kaynayan kazanın içine atmış durumda. Rusya ve İran diplomatları AKP medyasını okurken oldukça keyifleniyor olmalı.

Türkiye’ye biçilen rol bölgedeki Ahrar-uş Şam gibi mezhepci çeteleri de kullanarak Rusya, İran ve Suriye için, içten içe Türkiye’ye “eden bulur” deyin kenara çekilmek kolay. Ancak orada ölüme gönderilecek olanlar bir kez daha Türkiye’nin emekçi çocukları olacaktır. Dahası Türkiye’nin içine etkisi olacak önemli gerilimler kapıdadır. Öncelikle

PYD’nin Deyrezzor’da ne işi var?

ABD’nin desteklediği ve PYD’nin başını çektiği Suriye Demokratik Güçleri, DAİŞ’in başkenti konumundaki Rakka kuşatmasını sürdürürken bir yandan da Deyrezzor’a doğru yeni bir hamle başlattı. Söz konusu hamlenin Suriye ordusunun Deyrezzor’daki kuşatmayı yarmasından ve sehrin Fırat’ın batısında kalan kısmını büyük ölçüde kurtarmasından sonra gerçekleşmesi önemli. Zira SDG güçleri Fırat’ın doğusuna geçen Suriye ordusunun önünü kesti ve Deyrezzor eyaletinin iç kısımlarına doğru hareketini sürdürdü. Deyrezzor Suriye’nin en önemli petrol bölgesi ve ABD, Suriye ordusunun bu bölgede hakimiyet

bölgede taşeron olarak kullanılacak olan suç çetelerinin, faaliyetlerini Türkiye içine taşımayacağının hiçbir garantisi yok.

Fırat Kalkanı’nda AKP iktidarının Mmbiç’i ve oradaki YPG varlığını göstererek aslında operasyonun Kürt oluşumuna karşı olduğu propagandası ile iş kamuoyundaki tepkileri yönlendirmeye çalıştığını gördük. İdlib’de de aynı senaryonun hazırlandığını görüyoruz. 25 bin askerin katılacağı bir operasyondan bahseden iktidar yanlısı medyda bu operasyonun aynı zamanda YPG’nin kontrolündeki Afrin’i kuşatma amacı taşıdığını vurguluyor.

Halbuki Afrin’de ABD güçleri çok, Rus askerleri var ve büyük Kürt güçlerinin himaye ediyorlar. Eğer bir Afrin operasyonu olursa bu, ancak Rusların TSK’nın önünü açması şeklinde olabilir. Rus askerleri aradan çekilir ve TSK bölgeye girer. Rusya bunu ancak YPG ve ABD’nin Deyrezzor’de Suriye ordusu aleyhinde işbirliği yapmasını bedelini ödemek için isteyecektir. Sonuç, iki kardeş halkın birbirini kırması, üstüne Kürtlerin ABD’den kopmak bir yana Rojava’nın geri kalanını korumak için ABD’ye daha fazla sarılması olur. Hem Türk hem de Kürt halkları kaybeder.

Yani AKP iktidarı yanlış üstüne yanlış yapıyor. İki yanlış da bir doğru etmiyor. Gerçek düşman ABD emperyalizmi dururken, halklar arasında düşmanlık yaratacak politikalar Türkiye’yi daha büyük bir çıkmaza sürüklüyor. Bu yüzden İdlib’te katil HTŞ çeteleri hedefmiş gibi gösterilse de planlanan operasyon hiçbir ilercie ve olumlu sonuç vaat etmiyor.

Ama en önemlisi, Che’nin dünya devrimi fikrinin bir savaşçısı olduğu gizlendi. Kendi “tek ülkede sosyalizm” safsalatının Lenin’in “dünya devrimi” fikrini Trotskiy’e atfederek ayakta tutmaya çalışılan, bu yüzden Che’ye de “Trotskist” dediler. Che Guevara Lenin ve Trotskiy’in önderliğindeki Bolşevikler sonrasında dünya devrimini bir işçi devletinin gücüne dayanarak yaymaya çalışan ilk devrimcidir.

Devrimci Küba devletinin istibharat örgütünün gizli bir servisinde Che ve devrime adanmış yardımcıları devrimi Latin Amerika’ya ve dünyanın başka kıtalarına taşımak için planlı bir faaliyet yürütmüş, birçok ülkede gerilla savaşlarına destek olmuşlardır. Devrimci Küba devleti ilk andan itibaren Asya, Afrika ve Latin Amerika devrimcilerini ve yeni yaşamış sömürge karşıtı ve sosyalist devrimlerin ürünü olan genç ilercie devletleri bir araya getiren Tricontinental’i (Üç Kıta örgütü) kurarak Komintern’den beri ilk kez devrimci rejimleri de içeren bir Enternasyonal’in ilk alçakgönüllü adımını atmıştır. Elbette bu faaliyet çelişkiler içinde yürüyordu. Hareket bürokrasinin karşısına tutarlı bir devrimci Marksist vizyona sahip değildi. Küba küçük bir tek ürün (şeker kamışı) devletiydi. Sovyet ve Çin devleri dünya hareketin-

Sungur Savran

Lenin’in yaramaz Latin torunu: Che Guevara

50 yıl! Che Guevara’nın CIA destekli Boliviya ordusunca yakalanıp 9 Ekim 1967’de yarğısız infazla öldürülmesinden bu yana tam yarım yüzyıl geçmiş! Bizim gibi Marksizme ve komünizme 1968 dolaylarında gelen kuşagın devrimci düşlerini canlandıran kahramandı o. Ölümü de devrimci aziz gibi, o kahraman eylemiyle on binlerce, yüz binlerce insanın devrimci zirvelerinde ne işi vardı? İşi dünya devrimiydi! Kongo Afrika’nın, Boliviya Güney Amerika’nın tam yüreğindeydi, her ikisi de kıta ölçeğinde stratejik birer konuma sahipti. Che savası tek tek ülkelerde değil, kıtaların bütününe ve dünyaya yaymaya gelmişti.

Bütün bu çabada Fidel de kendisi fiilen gerilla savaşlarına önderlik etmiştir. Latin Amerika’nın Paris’i Buenos Aires’te büyüyen, astım hastası bu Arjantinli tıp doktorunun tropik Küba dağlarından sonra Afrika cangılında, And Dağları’nın nemli zirvelerinde ne işi vardı? İşi dünya devrimiydi! Kongo Afrika’nın, Boliviya Güney Amerika’nın tam yüreğindeydi, her ikisi de kıta ölçeğinde stratejik birer konuma sahipti. Che savası tek tek ülkelerde değil, kıtaların bütününe ve dünyaya yaymaya gelmişti.

Bütün bu çabada Fidel de kendisi fiilen gerilla savaşlarına önderlik etmiştir. Latin Amerika’nın Paris’i Buenos Aires’te büyüyen, astım hastası bu Arjantinli tıp doktorunun tropik Küba dağlarından sonra Afrika cangılında, And Dağları’nın nemli zirvelerinde ne işi vardı? İşi dünya devrimiydi! Kongo Afrika’nın, Boliviya Güney Amerika’nın tam yüreğindeydi, her ikisi de kıta ölçeğinde stratejik birer konuma sahipti. Che savası tek tek ülkelerde değil, kıtaların bütününe ve dünyaya yaymaya gelmişti.

Ne yazık ki çoğunluk onu yanlış anladı. Onun esas devrimci mirasının ne olduğu tam kavranamadı. Onu sadece emperyalizme karşı elde silah bir askeri strateji temelinde çarpışan bir kahraman olarak tanıdı devrimciler. Küba’nın “ya vatan ya ölüm” sloganı ile birlikte alınca sadece ulusal kurtuluş için çarpıştığı bile sanıldı. “Ya sosyalist devrim, ya devrimin karikası” dediği unutuldu. Sovyetler Birliği ile Çin’i bürokratikleşmekle, tutuculaşmakla, dünyanın başka yerlerinde devrimci mücadeleleri emperyalizm karşısında yalnız bırakmakla suçladığı unutuldu. O bürokratların yöntemine karşı olarak, Küba’da, piyasa yöntemlerine, işletme kârlılığına ve maddi özendirilicilere değil, Yine İnsan’ın yaratılmasına dayanan başka bir sosyalizm kumak için uzan bir ideolojik ve politik mücadele vermiş olduğu unutuldu. Bunun sadece teorisini yapmadığı, o Yine İnsan’ın en somut örneği olarak bir devletin yöneticiliğinden, ekonomi bakanlığından, Merkez Bankası başkanlığından, bütün ayrıcalıklardan koparak yeniden devrim dağlarına döndüğü, yani işçi devletlerinde bürokratikleşmeye karşı pratik bir manifesto yazdığı unutuldu.

Ama en önemlisi, Che’nin dünya devrimi fikrinin bir savaşçısı olduğu gizlendi.

Kendi “tek ülkede sosyalizm” safsalatının Lenin’in “dünya devrimi” fikrini Trotskiy’e atfederek ayakta tutmaya çalışılan, bu yüzden Che’ye de “Troksist” dediler. Che Guevara Lenin ve Trotskiy’in önderliğindeki Bolşevikler sonrasında dünya devrimini bir işçi devletinin gücüne dayanarak yaymaya çalışan ilk devrimcidir.

Devrimci Küba devletinin istibharat örgütünün gizli bir servisinde Che ve devrime adanmış yardımcıları devrimi Latin Amerika’ya ve dünyanın başka kıtalarına taşımak için planlı bir faaliyet yürütmüş, birçok ülkede gerilla savaşlarına destek olmuşlardır. Devrimci Küba devleti ilk andan itibaren Asya, Afrika ve Latin Amerika devrimcilerini ve yeni yaşamış sömürge karşıtı ve sosyalist devrimlerin ürünü olan genç ilercie devletleri bir araya getiren Tricontinental’i (Üç Kıta örgütü) kurarak Komintern’den beri ilk kez devrimci rejimleri de içeren bir Enternasyonal’in ilk alçakgönüllü adımını atmıştır. Elbette bu faaliyet çelişkiler içinde yürüyordu. Hareket bürokrasinin karşısına tutarlı bir devrimci Marksist vizyona sahip değildi. Küba küçük bir tek ürün (şeker kamışı) devletiydi. Sovyet ve Çin devleri dünya hareketin-

Gelecek kuşaklar Che’den devrimin vitamini ve dünya devrimine adanmışlığını alacak. Ama Stalinizmin bürokrasiden kaynaklanan o büyük gücünün sona ermiş olmasıyla dolayısıyla yüzlerini Marksizmin devrimci stratejisine, Bolşevizme, işçi sınıfına dönmeleri daha kolay olacak. Geleceğin kaderi, Lenin’in yaramaz torunu Che’nin kahraman torunları tarafından proletaryanın kurtuluşu yolunda yazılacak.

Gerçek 1 1

DİP'in 25 Eylül referandumuna ilişkin tutumu

**Kürt halkının eşitliğine ve özgürlüğüne evet!
Emperyalist, Siyonist, sömürgeci himayeye ve Barzanistan'a hayır!**

Türkiye Ortadoğu'da ABD ve NATO'nun en büyük mevzisi iken, Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, İncirlik üssünün kapatılmasını savunmadan, Kürtlere anti-emperyalizm dersi vermek ikiyüzlülüktür! Mavi Marmara katliamından sonra bile İsrail'le ticaret hacmi katlanmışken, AKP iktidarı iki devletli çözüm adı altında Arap dünyası ve Müslüman halklar nezdinde korsan Siyonist oluşum İsrail'e meşruyet sağlamak için çırpınırken, Türkiye ve İsrail arasındaki ittifakın sona ermesini, kesilmesini savunmadan Barzani taraftarlarının İsrail'e sempatisini ve İsrail'in Barzanistan'a verdiği desteği gündeme getirmek ikiyüzlülüktür!

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi, Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin 25 Eylül'de gerçekleştirdiği referandum öncesinde bir bildiri yayınlayarak işçi sınıfının ve ezilen halkların açısından nasıl bir tutum izlenmesi gerektiğini ortaya koydu. Kamuoymu Barzanici ve milliyetçi-şovenist kamplara bölünmüşken DİP işçi sınıfının bağımsız siyasetini öne çıkardı.

Neden Kürt halkının eşitliğini ve özgürlüğünü savunuyoruz?

Çünkü Türk, Arap ve Fars halkları gibi Kürt halkının da hakları vardır. Bu haklar diğer halkların haklarından ne eksik ne de fazladır. Kürtlerin mevcut durumda kendilerine ait bir devletleri olmaması, yaşadıkları toprakların yeraltı ve yerüstü zenginlikleri üzerinde özgürce tasarrufta bulunamamaları açık bir eşitsizlik yaratmaktadır. Açıkça Kürt halkı Türk, Fars ve Arap halkları kadar özgür değildir. Kürt halkının eşit ve özgür olmasının Türk, Arap ve Fars emekçilerine zararı yoktur. Tam tersi Kürt halkı üzerinde kurulan boyunduruk Türkiye, Suriye ve Irak'ta emekçi sınıfların sömürgeci burjuvazi ile yaşadığı sınıfsal çelişkileri örtmekte, emekçi sınıfları birlik halinde burjuvaziye karşı mücadele etmekten alıkoymaktadır. Yani Kürtlerin esareti Türk, Arap ve Fars emekçi halklarının da esareti anlamına gelmektedir.

Neden Barzanistan'a karşıyız?

Barzani önderliği Kürt halkının eşitliği ve özgürlüğü için

değil, kendisinin ve aşiretinin ayrıcalıklarını koruyup geliştirmek için çabalamaktadır. Barzani, başkanı olduğu Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nde serbest seçimleri engellemekte, Kürt muhalefetine bastırmakta ve gayri meşru biçimde yönetimi gasp etmektedir. Barzani ve aşiretleri elde ettiği ayrıcalıklara ABD emperyalizmi, İsrail Siyonizmi ve Türkiye'nin sömürgeci sermayesi ile işbirliği içinde ulaşmıştır. Bu uğurda sayısız keleşler kendi halkına ihanet etmiş, emperyalizmin diğer halklara karşı işlediği suçlara da ortak olmuştur. Dolayısıyla Barzani bağımsız bir Kürdistan'ın peşinde değildir. Ayrıcalıklarını emperyalizmin, Siyonizmin ve Türkiye sömürgeci sermayesinin himayesinde korumak istemektedir. Barzani'nin yolu Kürt halkına hürriyet değil bağımlılık vaat etmektedir.

Ayrıca Barzanistan'a himaye eden güçler Türk, Arap ve Fars halklarına da düşmandır. Barzanistan Kürt halkının değil, bu gücün mevzisi olacaktır. Kürt halkının hürriyeti tüm Ortadoğu'da devrime ve halkların özgürlüğüne katkı sağlayacakken himaye edilmiş bir Barzanistan karşı-devrimci bir merkez işlevi görecektir.

Anti-emperyalizm ve enternasyonalizmin bölünmez bütünlüğü!

Kürt halkının yıllarca verdiği mücadele Kürtlerin var olduğunu ve hakları olduğunu tüm dünyaya duyurdu. Bu yüzden Kürt halkına baskı yapmak isteyen şovenistler ve sömürgeci Kürtlerin hakları yoktur demiyor, diymiyor. Onun yerine Kürt burjuva ve toprak sa-

hibi sınıfların emperyalizm ve Siyonizmle olan ilişkilerini gerçekçe gösteriyorlar. Bu ikiyüzlülüktür! Türkiye Ortadoğu'da ABD ve NATO'nun en büyük mevzisi iken, Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, İncirlik üssünün kapatılmasını savunmadan, Kürtlere anti-emperyalizm dersi vermek ikiyüzlülüktür! Mavi Marmara katliamından sonra bile İsrail'le ticaret hacmi katlanmışken, AKP iktidarı iki devletli çözüm adı altında Arap dünyası ve Müslüman halklar nezdinde korsan Siyonist oluşum İsrail'e meşruyet sağlamak için çırpınırken, Türkiye ve İsrail arasındaki ittifakın sona ermesini savunmadan Barzani taraftarlarının İsrail'e sempatisini ve İsrail'in Barzanistan'a verdiği desteği gündeme getirmek ikiyüzlülüktür!

Devrimci İşçi Partisi, anti-emperyalizmi konu Kürtlere geldiğinde hatırlayanlardan değildir. Türkiye'nin en tutarlı, kararlı ve uzlaşmaz anti-emperyalist ve anti-Siyonist partisidir. Elbette ki DİP, Barzani'nin emperyalist ve Siyonist yanlış politikasına da tamamen karşıdır. Ancak emperyalizmle ittifaklarına ortak istemeyen ikiyüzlü şovenistlere karşı olarak DİP, Kürt halkını anti-emperyalist mücadeleye katmak için çabalamaktadır. Ancak özgür halkların birliği, emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadeleyi güçlendirebilir.

Gelişmeler DİP'in tutumunu doğrulamıştır

DİP, en başından yayınladığı bildiride "Türkiye'nin ve diğer bölge devletlerinin askeri müdahale-

lede bulunmasına ve Kürt halkına yönelik ambargoya hayır!" demiştir ve bu tutumunu sürdürecektir. Barzani'nin niyeti ne olursa olsun Kürt halkı 25 Eylül'de bağımsızlık yönünde tercihini ortaya koymuştur. Irak, İran ve Türkiye'nin ortak bir tutumla ambargo ve askeri tehdit politikalarını gündeme sokması halklar arasında düşmanlık tohumları ekmektedir. Bu durum öncelikle ABD emperyalizminin lehine olmuştur. Çünkü ABD, Barzani'nin bağımsızlık ilan etmesine cevaz vermemekle Tür-

kiye, İran ve Irak'ı, bu ülkelerin Barzani'ye askeri bir müdahalede bulunmasına karşı çıkarak da Kürtlere memnun edilebilecek bir konuma kavuşmuştur.

Türkiye açısından ikili bir durum vardır. Kısa vadede Kürt politikasının havale edilmiş olduğu TSK'nın çizgisi hâkim gibi olacaktır. Sınırdaki yapılan ve Irak askerleriyle zaman zaman ortak düzenlenen göstermelik askeri manevralar bu doğrultudadır. Habur'a alternatif bir sınır kapısı hazırlıkları, Kürdistan Bölgesel Yönetimi'ne yapılan uçurların durdurulması, Erdoğan'ın "ekmek bile bulamazlar" sözleriyle ekonomik ambargonun, "bir gece

emperyalizmle uyumludur ve ana doğrultu bu yöndedir. Yine de TSK'nın güvenlik hassasiyetleri tatmin edilemezse, Erdoğan ve AKP'nin iç politikadaki sıkışmışlığı milliyetçilik kartının askeri bir gösteri ile birlikte oynanmasını gerektirirse savaş olasılığı da ortadadır. Bu noktada yapılacak bir askeri müdahalenin ileriye hiçbir yanı yoktur. Sömürgeci amaçlarla yapılacaktır. Sonunda emperyalizm ve Siyonizmin pozisyonunu güçlendirmesiyle sonuçlanacaktır. DİP'in tutumu Barzani önderliğine herhangi bir siyasi destek vermeksizin bu tür girişimlerin karşısında olmaya devam edecektir.

Geçtiğimiz günlerde Erdoğan 10 üniversitenin araştırma üniversitesi olarak belirlendiğini ve bu 10 üniversitenin araştırma kalitesinin artırılması için çaba sarf edileceğini söyledi. Adı geçen üniversitelerin araştırma kalitelerinin artacağı söylenirse de bahsedilen projenin, sermaye ile üniversite ilişkisinin hızla arttığı günümüzde, üniversiteleri açığa çıkararak geliştirilebileceği yerler olmaktan çıktı. Sermayenin çıkarları doğrultusunda eğitilen ve mezun olduktan sonra çoğunlukla düşük ücretlerle, sermayenin dışları arasında atılan öğrencilerin "yetiştirildiği" yerler oldu.

Araştırma üniversiteleri de bahsettiğimiz bu tablo üzerine tasarlanıyor. 15 yıllık AKP iktidarı üniversitelerin geldiği vahim noktadan baş sorumlusu. Üniversitelerde

semiş gibi göstererek sosyalistlerin ABD ve İsrail'in çıkarlarını gündeme getirmesini ve buna karşı çıkmasını temelsiz kılmaya çalışmaktadırlar. Milliyetçi şovenler ise UKKTH'yi emperyalistler sosyalist mücadeleye yabancı bir ilke gibi sunmaktadırlar. Oysa Lenin'in ezilen halklarla işçi sınıfı arasında emperyalizme ve sömürgeci karşı ittifakı kurmayı hedefleyen bu politikasına karşı bir hamle yapmış bu ilkeyi emperyalist çıkarlara uyumlu hale getirmeye ve zararsız kılmaya çalışmıştır.

Barzanici liberaller bu gerçeği çarpıtmaktadır. Çünkü Lenin'i bile emperyalist bir ilkeyi benim-

Lenin ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı

Sosyal demokratlar, ulusal kaderi tayin etmeyi, dışarıdan, şiddete başvurarak ya da haksız biçimde dönük her türlü çabaya karşı savaşıyorlar. Ne var ki, kendi kaderini tayin özgürlüğü için savaşım vermeyi, hiç duraksamaksızın tamamlamış, ulusal kaderi tayin etmeyi amaçlayan her isteği kesinlikle destekleme yüklenimi altına girdiğimiz anlamına gelmez. (V.I. Lenin Programımızda Ulusal Sorun, 1903)

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı (UKKTH) Kürdistan referandumu dolayısıyla yoğun tartışmalara konu olmuştur. Bu tartışmada DİP, Lenin'in pozis-

yonuna sahip çıkmaktadır. Ancak bugün Lenin'e referans verilerek pek çok çarpıtma ve yalana başvurulmaktadır. Doğruların bir kez daha altın zincirli zaruridir.

Barzanistan savunucusu liberaller kendilerine Lenin'i tanık olarak göstermeye yeteniyorlar. Lenin'in UKKTH'yi koşulsuz olarak savunmasını gerçekçe gösteriyorlar. Ancak bilinçli olarak Lenin'in "boşanma hakkı"ni koşulsuz olarak savunduğunu söylerken yine Lenin'in bunun her boşanmaya taraftar olacağımızı anlamına gelmediğini vurguladığını gizliyorlar. Yani Lenin bugün DİP'in söylediği gibi ne olursa

olsun bir ulusun kendi kaderini tayin etme hakkının zor yoluyla engellenmesine karşıdır. Yine Lenin, her durumun somutluğu içinde ele alınmasını, uluslararası proletaryanın çıkarları açısından konuya yaklaşılmasını savunmuştur. DİP de bugün bunu yapmaktadır.

İlgincü şekilde Barzanistan savunucusu liberaller ile ulusalist şovenistlerin bulunduğu bir noktada ise UKKTH'nin ABD Başkanı Wilson'un 1918'te ortaya attığı prensiplerin bir parçası olmalıdır. Bu tamamıyla bir çarpıtmadır. UKKTH Wilson'dan çok önce 1903'te Lenin tarafından Rusya-

Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin programına eklenmiştir. Bolşevikler bu ilkeyi emperyalist savaş döneminde ısrarla savunmuş, Ekim devriminin ardından da ıktidarda iken bu ilkeye sahip çıkmış ve uygulamışlardır. Wilson, Lenin'in ezilen halklarla işçi sınıfı arasında emperyalizme ve sömürgeci karşı ittifakı kurmayı hedefleyen bu politikasına karşı bir hamle yapmış bu ilkeyi emperyalist çıkarlara uyumlu hale getirmeye ve zararsız kılmaya çalışmıştır.

Barzanici liberaller bu gerçeği çarpıtmaktadır. Çünkü Lenin'i bile emperyalist bir ilkeyi benim-

Gençlik mücadelesi

Katliamın 2. yılında Güney Doğan mücadelemizde yaşıyor!

Bundan iki sene önce, Türkiye tarihinin en kanlı bombalı saldırısını hep birlikte yaşadık. Ankara'nın göbeğinde, sendikaların ve meslek örgütlerinin başını çektiği bir mitinge katılmak üzere Ankara Tren Garı önünde toplanan binlerce insanın ortasında üç

sanayi arayla iki bomba patlatıldı. Saldırı nice kardeşimizi, abimizi, ablamızı bizden koparttı. Tarihe 10 Ekim Ankara katliamı olarak geçen bu saldırıda sırakadaşımız, mücadele arkadaşımız Güney Doğan da hayatını kaybedenler arasındaydı. İnşaat

Fakültesi 3. sınıf öğrencisi olan Güney, bombaların hedefi oldu, olay yerinde can verdi. Güney gibi güler yüzlü, mücadeleciler bir arkadaşımızı kaybetmek hepimiz için son derece üzücü olmuştur.

Güney'in ölümü bir gerçeği çok net şekilde gözlerimizin önüne sermiştir. Güney'i bizden kopartan AKP ve Erdoğan istibdadına karşı mücadele etmeye ekmeç gibi, su gibi ihtiyacımız olduğu gerçeğini. Dolayısıyla Güney'i anmak, sadece 10 Ekim'de anma yapmak değil, aynı zamanda onu katledilenlere karşı mücadeleden bir adım geri çekilmemek, mücadeleyi her gün yükseltmek demektir. Güney'in bize bıraktığı en büyük miras, o öldürülenlere karşı duyduğumuz, giderek büyüyen uzlaşmaz öfkemizdir. Bu öfke hem Türkiye'yi Suriyeleş-

tırmeye çalışarak Ankara katliamının temelini atan AKP hükümetine, hem de 10 Ekim'in erterisinde İTÜ'de duvarlara işlenen Güney Doğan silüetlerine çeşitli bahanelerle saldırıp, buna karşı çıkan öğrencileri güvenlik güçlerine coplatan İTÜ rektörlüğüne karşıdır. Bu öfke, 10 Ekim'in tektikçisi DAİŞ'e ve tektirci teröre, Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren emperyalizme ve kapitalizme sopasını mutlaka kıracağız!

Başta Güney'in cenazesinde bütün İTÜ'lülere Güney diyerek sarılan Derman Anne olmak üzere, 10 Ekim Ankara katliamında yaşamını yitirenlerin bütün yakınlarına, yiten canların hesabını çıkaran öğrencileri güvenlik güçlerine coplatan İTÜ rektörlüğüne karşıdır. Bu öfke, 10 Ekim'in tektikçisi DAİŞ'e ve tektirci teröre, Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren emperyalizme ve kapitalizme sopasını mutlaka kıracağız!

Üniversitede sermaye odaklı eğitime hayır!

Geçtiğimiz günlerde Erdoğan 10 üniversitenin araştırma üniversitesi olarak belirlendiğini ve bu 10 üniversitenin araştırma kalitesinin artırılması için çaba sarf edileceğini söyledi. Adı geçen üniversitelerin araştırma kalitelerinin artacağı söylenirse de bahsedilen projenin, sermaye ile üniversite ilişkisinin hızla arttığı günümüzde, üniversiteleri açığa çıkararak geliştirilebileceği yerler olmaktan çıktı. Sermayenin çıkarları doğrultusunda eğitilen ve mezun olduktan sonra çoğunlukla düşük ücretlerle, sermayenin dışları arasında atılan öğrencilerin "yetiştirildiği" yerler oldu.

Araştırma üniversiteleri de bahsettiğimiz bu tablo üzerine tasarlanıyor. 15 yıllık AKP iktidarı üniversitelerin geldiği vahim noktadan baş sorumlusu. Üniversitelerde

hem öğrencilerin hem de çalışanların kronik problemlerine çözüm bulmak, eğitimin önündeki engelleri kaldırmak şöyle dursun, yapılan her hamle üniversitelerin sermayeye açılmasına neden oldu. Eğitimin niteliği, bilimselliği ise günden güne düştü.

Bizler eğitimin bilimselliğinin ve kalitesinin, üniversitelerin sermayeye daha fazla açılması ile artmayacağını biliyoruz. Üniversiteler sermayenin çıkarlarına aksine halkın çıkarlarının gözetildiği, öğrencilerin kendi yeteneklerini geliştirebileceği yerler olduğunda bilimsel ve kaliteli eğitime ulaşacağız. Üniversiteleri, geleceğimizi boğmaya çalışanlara karşı mücadele etmekten başka alternatifimiz yok!

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde yemekhane işçileri ile birlikte taşeron ve baskılara karşı mücadeleye

İTÜ'de yemekhanelerde çalışan taşeron işçiler, üniversite yönetiminin süregelen işçi düşmanı politikalarından oldukça zarar görüyor. İTÜ Maçka yemekhanesi işçileri, okul yönetiminin vurdumduymazlığından ve kurduğu baskılardan şikâyetçi. Uzun süredir yemekhane işçilerinin ısrarla dile getirdiği, yağışlı havalarda yemekhane çatısının içeriye su alması sorunu, rektörlük tarafından kulak arkası ediliyor. Çatı tamiriyle sorun halledilebilecekken içeriye dolan sular yüzünden yemekhane yemek yiyen öğrenci, hoca ve işçiler mağdur oluyor, yemekhane kullanılamaz hale geliyor.

İçeriye dolan sular yemekhane işçileri için güç bela temizleyebiliyor. İşçiler okul yönetiminin istese kolaylıkla üstesinden gelebileceği çatı sorununu bilinçli bir şekilde çözmediğini, işçilerin çalışma şartlarını daha da kötüleştirmek için kullandığını düşünüyor.

Üniversite yönetiminin, yemekhane işçilerine zulmü sadece çatı sorunuyla bitmiyor. Aynı zamanda yemekhanede işe yeni alınan ve görev tanımında taşeron işçilerin idaresiy-

le ilgili herhangi bir ibare olmamasına rağmen taşeron işçilerin işlerine müdahale etmeye çalışan gıda teknikerleri ve mühendisleri, işçiler üzerinde baskı kurmaya çalışıyor. Zaten kötü koşullarda, güvencesiz olarak çalışan işçiler bu baskıdan iyice bunalmış durumdadır. Hemen hepsi geçimini ısrarla dile getirdiği, yağışlı havalarda yemekhane çatısının içeriye su alması sorunu, rektörlük tarafından kulak arkası edilmiyor. Çatı tamiriyle sorun halledilebilecekken içeriye dolan sular yüzünden yemekhane yemek yiyen öğrenci, hoca ve işçiler mağdur oluyor, yemekhane kullanılamaz hale geliyor.

Biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak, üniversitelerin sadece eğitim yuvası değil, aynı zamanda içinde binlerce işçinin çalıştığı işyerleri olduğunun farkındayız. Her yerde olduğu gibi üniversitelerde de işçi sınıfının yanında yer alarak, İTÜ'deki taşeron terörünün son bulması için gerekli her mücadeleyi vereceğiz. Rektörlüğün ve devletin hem işçilerin hem de öğrencilerin üzerinde kurmak istediği baskı, ancak ve ancak öğrencilerle emekçilerin omuz omuza mücadelesiyle son bulacaktır!

Dünya kazan devrim kepçe

Kuduz köpek roket adamdan kötüdür

Donald Trump, Birleşmiş Milletler kürsüsünden Kuzey Kore'yi "tamamen yok etmek" ile tehdit etti. Gerekece ise herkesin malumu olduğu üzere Kuzey Kore'nin nükleer testleri ve füze denemeleri...

Emperyalist güdümlü medyaya ve ondan etkilenen boyalı basına göre Kuzey Kore'nin kendine özgü lideri Kim Jong Un dünya barışı karşısındaki en önemli tehlikeyi oluşturuyor. Durduk yerde hidrojen bombası patlatma deneyi yapıyor, füzelerini test ediyor. Hayır! Hiçbir şey durduk yere olmuyor? Emperyalistlerin dünya çapındaki hırsları uğruna savaşlarda ölmeden önce işçi ve emekçi milyonlar gerçekleri bilmeyi hak ediyor.

Kuzey Kore tehdit değil, ABD'nin tehdidi altındadır!

Kuzey Kore kendini savunmak için nükleer denemeler yapıyor. Evet, kendini savunmak için; nükleer gücü olduğu, isterse San Francisco olmasa bile Alaska'yı, ABD'nin Pasifik üssü Guam adasını vurabileceğini, hiç değilse Asya'daki en büyük ABD üssü olan Japonya'yı hedef alabileceğini gösteriyor. Çünkü ABD'nin Japonya'da 112 üste toplam 40 bin askeri bulunuyor. ABD'nin 70 zirhlı araç, 140

uracak nükleer füzelere ve B-52 ağır bombardıman uçaklarına ev sahipliği yapmaktadır. Tablo açıktır. Kuzey Kore dünya barışı ve insanlık için tehdit değildir. Tam tersine emperyalist tehdit altındaki bir ülkedir.

Bush'tan Trump'a Kuzey Kore hep hedefte

Kuzey Kore nükleer güç gösterisi yapmadan barışçıl ve diplomatik

yolları da denemiştir. Kuzey Kore 1985'te Nükleer Silahların Yayılmasını Önleme Anlaşması'nı imzalamıştır. Kendisine nükleer teknolojiyi sağlayan SSCB yıkıldıktan sonra ABD ile 1994'te anlaşma imzalayıp nükleer tesislerini denetimine açmıştır. 1998'de bir balistik füze denemesi yaptığında tepki görmüş ama ABD dâhil "kaygılız" açıklamalarının ardından denemelerine son

vermiştir. Dönüm noktası ise 2001 yılıdır. 11 Eylül'den sonra ABD emperyalizmi George W. Bush ile bir süreli savaş başlatmıştır. ABD ilk adımda Afganistan'ı işgal etmiş ve ardından 2002 yılında Bush meşhur konuşmasını yaparak sıradaki ülkeleri "şer eksenini" olarak tanımlamıştır. Listenin başında Kuzey Kore vardır. Diğerleri ise Irak ve İran'dır.

Katalonya'da referandum

1 Ekim günü, İspanya sınırları içerisinde yer alan Katalonya'da bir bağımsızlık referandumu gerçekleşti. Referandumu giden günlerde hem İspanyol devleti hem de Katalanlar büyük bir mücadeleye hazırlanmaya başlamıştı bile. Haftalar öncesinden referandumun lojistiğine darbe vurma için sandık ve oy pusulası avına çıkan İspanyol hükümeti, özerk Katalan hükümetinin Ekonomi Bakanı başta olmak üzere 14 kişiyi tutuklamıştı. Bir sonraki adımı ise Mossos adı ile bilinen özerk Katalan polisine güvenmeyerek İspanyol polisini, haftalar öncesinden Barcelona limanındaki gemilerde hazır tutarak müdahaleye hazırlanmıştı. Katalan basınında ve sosyal medyada "işgal güçleri" olarak anılan bu birlikler, referandumun internet üzerinden gerçekleşmesi ihtimaline karşı Katalonya'daki CTTI isimli, bizdeki BTK'ya tekabül eden kurumu cumadan pazartesiye kadar işgal etti.

Katalan cephesinde, hükümet AB liderlerine yönelik beyhude çağrılar da bulunmaya devam ederken, kitle-

ler hem referandumun gerçekleşmesini hem de hükümetin referandum sonuçlarının arkasında durmasını sağlamak için üst üste adımlar attı. İlk aşamada Katalonya'daki sendikalar kendi kaderini tayin hakkını desteklemek için 3 Ekim'de bir genel grev örgütleyeceklerini açıkladılar. Çiftçiler ise traktörlerle Barcelona'ya inip, gerekirse bir kez daha, bu sefer sandıkları korumak için gelmeye hazır olduklarını açıkladılar. On binlerce kişi, seçim bürolarını muhafaza edebilmek için, cuma akşamından pazara kadar bürolarının yarısından fazlasını fiili olarak işgal ederek bu binaları iki gün boyunca terk etmediler.

Referandum günü olan 1 Ekim gelip sandıklar kurulduğunda olay yerine ilk giden Mossos birlikleri oldu. Referandumu zımnî bir destek CTTI isimli, bizdeki BTK'ya tekabül eden kurumu cumadan pazartesiye kadar işgal etti.

saldırıları sırasında Mossos ve işgal güçleri arasında da fiziksel çatışmaya varmayan tartışmalar yaşandığı gözlemlendi. Katalan hükümetinin kitlere yaptığı "pasif direniş" çağrısı işgal güçlerinin işini kolaylaştırırken, kitlenin bu sınırları aştığı bazı örneklerde işgal güçleri geri çekilmek zorunda kaldı. İlk sonuçlara göre o kullananların %90'ı, yani 2 milyonu aşkın kişi bağımsız cumhuriyete evet dedi. Katalonya Başbakanı Puigdemont da meclisin 48 saat içerisinde ülkenin bağımsızlığını ilan edeceğini açıkladı. Bu yazının yazıldığı 1 Ekim gecesi, Katalonya'nın yanı sıra, İspanya sınırları içerisindeki Bask şehirlerinde de büyük destek eylemleri başlamıştı. Her halükarda, 1 Ekim sonrası İspanya devleti Katalan kitleleri için bir işgal gücü haline gelmiştir. Katalanların bağımsızlık mücadelesi, 3 Ekim itibarıyla sınıftan da daha aktif devreye girerken, işgal gücünün muhtemelen güçlenerek büyüyecektir. Bu mücadele büyük bir krizden geçmekte olan AB için de sona gelmiş yolda önemli bir adım olabilir.

ler hem referandumun gerçekleşmesini hem de hükümetin referandum sonuçlarının arkasında durmasını sağlamak için üst üste adımlar attı. İlk aşamada Katalonya'daki sendikalar kendi kaderini tayin hakkını desteklemek için 3 Ekim'de bir genel grev örgütleyeceklerini açıkladılar. Çiftçiler ise traktörlerle Barcelona'ya inip, gerekirse bir kez daha, bu sefer sandıkları korumak için gelmeye hazır olduklarını açıkladılar. On binlerce kişi, seçim bürolarını muhafaza edebilmek için, cuma akşamından pazara kadar bürolarının yarısından fazlasını fiili olarak işgal ederek bu binaları iki gün boyunca terk etmediler.

Katalan cephesinde, hükümet AB liderlerine yönelik beyhude çağrılar da bulunmaya devam ederken, kitle-

Kuzey Kore: "Nükleer gücümü göstermezsem Irak gibi olurum"

2002 yılı ikinci Körfez savaşının başladığı ve ABD tarafından Irak'ın işgal edildiği yıldır. Irak işgalinin gerekçesi Saddam Hüseyin'in güya elinde olan kitle imha silahlarıdır. Oysa işgalden sonra da görülmüştür ki Irak'ın tek bir kitle imha silahı dahi yoktur. Ancak yalanının ortaya çıkması emperyalizmi durdurmuş ve Bush pişkince işgali sürdürmüş ve Irak'ı kan banyosuna çevirmiştir.

Kuzey Kore bunu gördükten sonra nükleer silah sahibi olmayışının emperyalist saldırıyı durdurmadığını apaçık görmüştür. Önce bir nükleer program yürüttüğünü gayri resmi olarak kabul etmiş, ardından da resmen nükleer bombaya sahip olduğunu duyurarak 1985'te imzaladığı anlaşmadan çekildiğini açıklamıştır. Tarih önemli: 2003! Yani Bush, Kuzey Kore'yi kara listeye alıp, listedeki diğer ülke olan Irak'ı işgal ettikten sonra.

Şimdi 2017'de Kuzey Kore, nükleer güç gösterisini hızlandırmıştır. Roketler Kuzey Kore lideri Kim Jong Un'un özel hobisi olduğu için değil, ABD emperyalizmi Pasifik'te devasa bir askeri yığınak başlattığı ve Donald Trump'ın Birleşmiş Milletler kürsüsünden itiraz ettiği gibi eğer isteklerine boyun eğmezse Ku-

zey Kore'yi tamamen yok etmekten çekinmeyeceği için... ABD'nin dünyada bir ülkeye atom bombası atıp bunun hesabını da vermemiş tek ülke olduğunu bildiği için...

Kuduz köpek saldırıyor

Kim Jong Un'a diktatör, tek adam vb. denebilir, yozlaşmış rejiminin sosyalizme de ilgisi yoktur ama Trump'ın kendisi ve onlarca Amerikan uşağı emir, şeyh, kral ve diktatör dururken onun karikatürleştirilmesinin altındaki kötü niyeti görmek gerekir. Trump, "roket adam" lakabını taktığı Kim Jong Un'u Amerikan filmlerinde elinin altındaki kırmızı düğmeye her an basacak çılgın adam tiplemesiyle dünyaya sunmaya çalışıyor. Oysa esas Donald Trump, "kuduz köpek" lakaplı Generali James Mattis'le birlikte Ortadoğu'dan Pasifik'e tüm dünyayı kanlı bir geleceğe doğru sürüklüyor.

Almanya seçimleri:

Sınıf düşmanına öfke duymazsan kardeşine düşman olursun!

Almanya seçimleri: Sınıf düşmanına öfke duymazsan kardeşine düşman olursun! Almanya'da yapılan seçimlerde Merkel'in Hristiyan Demokrat Partisi (CDU) %33 oyla birinci parti olurken Schröder'in sosyal demokratları (SPD) %20 ,5 ile ikinci sırayı aldı. Ancak her iki parti de ciddi şekilde oy kaybetti. Seçimin en çarpıcı sonucu ise faşist eğilimli AfD'nin oylarını 7,9 puan artırarak %12,6'ya çıkarması ve üçüncü parti haline gelmesi oldu. İslamcı ve iktidar taraftarı medya sanki Erdoğan seçime girmişçesine Merkel'in 8,5 puan, Schröder'in ise 5,2 oy kaybetmesini bir zafer edasıyla propaganda ettiler. "Türk düşmanlığı pahalya patladı" türünden manşetler attılar.

Oysa bu partiler oy kaybederken oylarını artıran parti Türk, Müslüman ve genel olarak göçmen karşıtlığında söz konusu partileri geride bırakan AfD oldu. Bu olumsuz gelişmenin ceremesini hariçten gazel okuyan Erdoğan ve yandaşlarından çok, Almanya'da biçimde devreye girmesi ile muhtemelen güçlenerek büyüyecektir. Bu mücadele büyük bir krizden geçmekte olan AB için de sona gelmiş yolda önemli bir adım olabilir.

Almanya seçimleri: Sınıf düşmanına öfke duymazsan kardeşine düşman olursun! Almanya'da yapılan seçimlerde Merkel'in Hristiyan Demokrat Partisi (CDU) %33 oyla birinci parti olurken Schröder'in sosyal demokratları (SPD) %20 ,5 ile ikinci sırayı aldı. Ancak her iki parti de ciddi şekilde oy kaybetti. Seçimin en çarpıcı sonucu ise faşist eğilimli AfD'nin oylarını 7,9 puan artırarak %12,6'ya çıkarması ve üçüncü parti haline gelmesi oldu. İslamcı ve iktidar taraftarı medya sanki Erdoğan seçime girmişçesine Merkel'in 8,5 puan, Schröder'in ise 5,2 oy kaybetmesini bir zafer edasıyla propaganda ettiler. "Türk düşmanlığı pahalya patladı" türünden manşetler attılar.

Oysa bu partiler oy kaybederken oylarını artıran parti Türk, Müslüman ve genel olarak göçmen karşıtlığında söz konusu partileri geride bırakan AfD oldu. Bu olumsuz gelişmenin ceremesini hariçten gazel okuyan Erdoğan ve yandaşlarından çok, Almanya'da biçimde devreye girmesi ile muhtemelen güçlenerek büyüyecektir. Bu mücadele büyük bir krizden geçmekte olan AB için de sona gelmiş yolda önemli bir adım olabilir.

Ekim ayaklanması:

İşçi sınıfı iktidarı nasıl aldı?

İnsanlar devrimi de savaş yaptıkları gibi istemeye istemeye yaparlar. Fark şuradadır: savaşta, belirleyici rol zorlamadadır; devrimdeyse, koşullarınkî hariç, zorlama yoktur. Devrim başka yol kalmadığı zaman meydana gelir. Olaylar silsilesindeki bir doruk gibi devrimin üzerinde yükselen ayaklanma, tıpkı bütününde devrim gibi, keyfi olarak kıskırtılamaz. Kitleler nihai taarruza geçmeye karar vermezden önce birçok kez saldırırlar ve geri çekilirler. (Lev Trotskiy, Rus Devriminin Tarihi)

1917 yılında işçi sınıfı, askerler ve köylülerden oluşan emekçi halk nihai taarruza geçmeden önce birçok kez saldırdı, sonra geri çekildi. Her şeyin bittiğinin, karşı devrimin galip geldiğinin düşünüldüğü anlarda yeniden ileri atıldı. Nihayet işçi sınıfı eski Rus takvimine göre Ekim sonunda, modem takvime göre Kasım başında son büyük taarruzun eşiğine gelmişti. Şubat devrimini yapan emekçi halk, iktidarı burjuvaziye kapırdıktan sonra ondan, yani Geçiçi Hükümet'ten sorunlarına çözüm getirmesini bekledi. Hiçbir çözüm görmedi. Uzlaşmacı küçük burjuva partilerin çoğunlukta olduğu Sovyetler aracılığıyla iktidara baskı kurmak da işe yaramadı. İşçi sınıfı burjuvaziye sız yönetemiyorunuz biz de eskisi gibi yönetilmek istemiyoruz diyerek Nisan'da, Haziran'da ve Temmuz'da ayağa kalktığında her seferinde daha sert bir cevap aldı.

Sonunda burjuvazi, sağda ve solda küçük burjuva ortakları ile birlikte işi darbe girişimine kadar götürdü. Darbe girişimi işçi sınıfının inisiyatifli ile dağıtıldığında sadece darbeci General Kornilov değil, burjuvazinin tüm demokratik maskesi de düşmüştü. Geçen zamanın tüm deneyimi barış, toprak ve ekme sloganında ifadesini bulan, halkın en yaşamsal ihtiyaçları için devrimden başka yol bırakmamıştı. İşte bu koşullar altında devrim doruk noktasına doğru yükseldi.

Sonunda burjuvazi, sağda ve solda küçük burjuva ortakları ile birlikte işi darbe girişimine kadar götürdü. Darbe girişimi işçi sınıfının inisiyatifli ile dağıtıldığında sadece darbeci General Kornilov değil, burjuvazinin tüm demokratik maskesi de düşmüştü. Geçen zamanın tüm deneyimi barış, toprak ve ekme sloganında ifadesini bulan, halkın en yaşamsal ihtiyaçları için devrimden başka yol bırakmamıştı. İşte bu koşullar altında devrim doruk noktasına doğru yükseldi.

Sonunda burjuvazi, sağda ve solda küçük burjuva ortakları ile birlikte işi darbe girişimine kadar götürdü. Darbe girişimi işçi sınıfının inisiyatifli ile dağıtıldığında sadece darbeci General Kornilov değil, burjuvazinin tüm demokratik maskesi de düşmüştü. Geçen zamanın tüm deneyimi barış, toprak ve ekme sloganında ifadesini bulan, halkın en yaşamsal ihtiyaçları için devrimden başka yol bırakmamıştı. İşte bu koşullar altında devrim doruk noktasına doğru yükseldi.

Sonunda burjuvazi, sağda ve solda küçük burjuva ortakları ile birlikte işi darbe girişimine kadar götürdü. Darbe girişimi işçi sınıfının inisiyatifli ile dağıtıldığında sadece darbeci General Kornilov değil, burjuvazinin tüm demokratik maskesi de düşmüştü. Geçen zamanın tüm deneyimi barış, toprak ve ekme sloganında ifadesini bulan, halkın en yaşamsal ihtiyaçları için devrimden başka yol bırakmamıştı. İşte bu koşullar altında devrim doruk noktasına doğru yükseldi.

Sonunda burjuvazi, sağda ve solda küçük burjuva ortakları ile birlikte işi darbe girişimine kadar götürdü. Darbe girişimi işçi sınıfının inisiyatifli ile dağıtıldığında sadece darbeci General Kornilov değil, burjuvazinin tüm demokratik maskesi de düşmüştü. Geçen zamanın tüm deneyimi barış, toprak ve ekme sloganında ifadesini bulan, halkın en yaşamsal ihtiyaçları için devrimden başka yol bırakmamıştı. İşte bu koşullar altında devrim doruk noktasına doğru yükseldi.

Sonunda burjuvazi, sağda ve solda küçük burjuva ortakları ile birlikte işi darbe girişimine kadar götürdü. Darbe girişimi işçi sınıfının inisiyatifli ile dağıtıldığında sadece darbeci General Kornilov değil, burjuvazinin tüm demokratik maskesi de düşmüştü. Geçen zamanın tüm deneyimi barış, toprak ve ekme sloganında ifadesini bulan, halkın en yaşamsal ihtiyaçları için devrimden başka yol bırakmamıştı. İşte bu koşullar altında devrim doruk noktasına doğru yükseldi.

daydı. Petrograd'ı koruyan stratejik geçici hükümet, ordunun başında ayaklanmanın kısa sürede sonuç alamaması ya da karşı-devrimin direnişini kırmak üzere ezici bir güç olarak alarma geçirilmişti.

Resmi olarak ülkenin başında geçici hükümet, ordunun başında da genelkurmay vardı ama her ikisi de fiiliyatta hükümünü yitirmiş duruma düşti. Bu durumu tersine çevirmek için sovyete yönelik gerici bir karşı taarruz başlatılmaları gerekiyordu. Ancak Trotskiy bu olayı karşı saldırıyı iktidarı tamamen almak için bir fırsat olarak kullanmaya hazırды. Geçici hükümetin başı Kerenskiy, Bolşevik matbaasını polisle basıp mühürleterek bu saldırıyı başlattı. Gençecik bir işçi kızı çalıştığı matbaadan koşarak sovyetin kararğahı olan Smolniy'e ulaştı. Trotskiy'den mühürleri sökmek için yeterli sayıda güç istedi. Trotskiy, mühürlerin askerler ve silahlı işçiler tarafından sökülmesi talimatını verdi. Gece boyu matbaada basılan binlerce Bolşevik gazetesi sabah Kerenskiy'in karşı devrimci saldırısını teşhir eden manşetlerle çıkmıştı. Kerenskiy savaş ilan etmişti. Devrimci işçi ve askerlerse Bolşevikler tarafından hem siyasi hem de pratik olarak bu gün için hazırlanmışlardı. Cevap daha önce planlandığı gibi ayaklanma ile verilecekti.

İktidarın ele geçirilmesi

Trotskiy ayaklanmanın zamanlamasını Tüm Rusya İşçi, Köylü ve Asker Temsilcileri Sovyeti Kongresi'ne denk getirmeye özellikle önem veriyordu. Bu zamanlamanın teknik olarak iktidarın ele geçirilmesini sağlayacak bir önemi yoktu. Askeri açıdan bu görevi yerine getirecek güç fazlasıyla toplanmıştı. Harekâtın planı da eksiksiz biçimde yapılmıştı. Ancak Bolşevikler salt bir hükümet darbesi değil, silahlı halk ayaklanmasına dayanan bir devrim örgütleyordu. İktidar komple yönemleri ile ele geçirilebilirdi. Ancak köylülerin ve askerlerin desteğini alan işçi sınıfının kendi iktidarını kurması, burjuva devlet aygıtının yıkılmasını ve yerine yeni ve proletar karakterde bir devlet kurulmasını (işçi diktatörlüğü ya da bir başka deyişle işçi demokrasisi) gerektiriyordu.

Sovyetlerin demokratik iradesi üzerindeki yansıtacak olan bu devlet, emekçi halkın devrimci enerjisini sürekli kılacak en uygun biçim olarak yükselmekteydi. Bolşevikler devrimin işçilerin, köylülerin ve as-

Ekim Devriminin

10 yıldönümü

çimde ele geçirmiştir. Nihayet Kışık Saray'ın Avrora zirhlisinin top atışlarının eşliğinde ele geçirilmesinin ardından sovyet toplantısını açmışlardır. Devrimin iradesi karşısında küçük burjuva sosyalistleri bölünmüş, devrim taraftarları sovyete kalırken Menşevik ve Sosyal Devrimci gruplar sovyet toplantısını terk etmiştir. Burjuvazinin geçici hükümeti düştükten ve bakanlar tutuklandıktan sonra (Kerenskiy kaçmayı başardı) sovyet delegeleri başkanı Lenin olan Halk Komiserleri Konseyi'ni büyük bir coşkuyla kabul etti. Hayatını devime adamış savaşçılar bu mücadelenin sonunda "bakan" sıfatıyla anılmayı içlerine sindirememiş, hükümete Halk Komiserleri Konseyi adını vermedi uygun bulmuşlardı. Hükümetin adı gibi Rusya'da artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Sadece Rusya'da değil dünyada da öyle... Artık proletar devrimler çağı açılmıştı!

Ayaklanmada Lenin, Trotskiy ve Bolşevik Partisi'nin önderliği

Bir demirci nasıl kızgın demiri çiplak eliyle tutamazsa, proletarya da çiplak eliyle iktidarı ele geçiremez: ona bu görev için biçilmiş bir örgüt gerekir. Kitlelerin ayaklanmasında konspirasyon kombinasyonu, konspirasyonun ayaklanmaya tabi oluşu, partiden altımların istemisi ancak Merkez Komitesi'ni ikna edememişti. Ancak tüm bunlar partinin ayaklanma etrafında tam bir disiplinle ve kararlılıkla bütünleşmesine engel olmadı. Öyle ki parti yayınında Kamenev'le değişen durumlar karşısında yön de-ğiştirme esnekliğini, düşünülmüş bir taarruz planını, teknik hazırlıkla teminlilik ve darbeyi vurma konusunda cesaret gerektirir. (Lev Trotskiy, Rus Devriminin Tarihi)

Bolşevik Partisi Merkez Komitesi ayaklanma kararı 10 Ekim'de vermişti. Lenin ayaklanmanın genel prensiplerini ortaya koymuştu. Mümkün olan tüm güçler bir araya toplanıp kesintisiz bir taarruzla iktidar alınacaktı. Devrimler tarihi ayaklanmada tereddüt etmenin yenilgiye kapı açmak olduğunu açıkça gösteriyordu. Lenin, 1917 yılı boyunca 1871 Paris Komünü deneyimini yakından incelemiş ve Devlet ve Devrim kitabını yazmıştı. Bu kitap Ekim devriminden sonra basıldı. Ancak Lenin'in bu kitapta ortaya koyduğu perspektif ayaklanmanın dayandığı temel stratejiyi oluşturmaktaydı.

Lenin, 10 Ekim'deki toplantıdan sonra yeniden saklanmak üzere Petrograd'ın işçi semtlerine çekildi. Ayaklanmanın pratik olarak yönetilmesi Askeri Devrimci Komite ile sovyetin ve bu komitenin başkanı olan Trotskiy tarafından üstlenilmişti. Merkez Komitesi'nde Kamenev, Zinovyev ve Stalin gibi üyelerin ayaklanma aleyhindeki tutum ve eğilimleri Lenin'i endişelendiriyordu.

Ayaklanmanın önderliğini sürsüz bir iradeyle bütünleşmediği halde başarı şansının olmadığını biliyordu. Kamenev ve Zinovyev'in bir gazete-yazarı açıkça ayaklanma aleyhinde yazı yazması parti disiplininin ve gizliliğinin vahim bir ihlali olmuştu. Lenin, partiden altımların istemisi ancak Merkez Komitesi'ni ikna edememişti. Ancak tüm bunlar partinin ayaklanma etrafında tam bir disiplinle ve kararlılıkla bütünleşmesine engel olmadı. Öyle ki parti yayınında Kamenev'le değişen durumlar karşısında yön de-ğiştirme esnekliğini, düşünülmüş bir taarruz planını, teknik hazırlıkla teminlilik ve darbeyi vurma konusunda cesaret gerektirir. (Lev Trotskiy, Rus Devriminin Tarihi)

Bolşevik Partisi Merkez Komitesi ayaklanma kararı 10 Ekim'de vermişti. Lenin ayaklanmanın genel prensiplerini ortaya koymuştu. Mümkün olan tüm güçler bir araya toplanıp kesintisiz bir taarruzla iktidar alınacaktı. Devrimler tarihi ayaklanmada tereddüt etmenin yenilgiye kapı açmak olduğunu açıkça gösteriyordu. Lenin, 1917 yılı boyunca 1871 Paris Komünü deneyimini yakından incelemiş ve Devlet ve Devrim kitabını yazmıştı. Bu kitap Ekim devriminden sonra basıldı. Ancak Lenin'in bu kitapta ortaya koyduğu perspektif ayaklanmanın dayandığı temel stratejiyi oluşturmaktaydı.

Lenin, 10 Ekim'deki toplantıdan sonra yeniden saklanmak üzere Petrograd'ın işçi semtlerine çekildi. Ayaklanmanın pratik olarak yönetilmesi Askeri Devrimci Komite ile sovyetin ve bu komitenin başkanı olan Trotskiy tarafından üstlenilmişti. Merkez Komitesi'nde Kamenev, Zinovyev ve Stalin gibi üyelerin ayaklanma aleyhindeki tutum ve eğilimleri Lenin'i endişelendiriyordu.

Sevda yoldaşın ardından anısıyla geçen koca bir yıl!

Gerçek gazetesinin elinizde tuttuğunuz sayısının kapağında, kırmızı harflerle "Sevda ablanın gazetesidir" yazıyor. Çünkü Çorlu'da birçok genç işçi Gerçek'i Sevda ablanın gazetesi olarak tanıdı, onun sayesinde okudu, "Fabrikalardan Haberler" sayfasına onun aracılığıyla yazılar yazdı. İlk kez geçtiğimiz sene Gerçek gazetesinin Kasım sayısının kapağına yazmıştık bu ibareyi. Sevda Alyakut yoldaşımız, yakalandığı amansız kanser hastalığı sonucu 25 Ekim'de hayatını kaybettikten sonra. Üzerinden tam bir yıl geçti. Sevda yoldaşımız olmadan, ama onun anısıyla dolu koca bir yıl!

"Kapitalizme ve erkek ege-menliğine karşı emekçi kadınlar en öne!" şiarının vücut bulmuş haliydi Sevda yoldaş. Çok genç yaşlarından beri havasını soluduğu, belki de bu yüzden bu amansız hastalığa yakalandığı fabrikaların havasını değiştirmişti. Yeşil Kundura direnişinin öncüsü olmuş, daha sonra çalıştığı Silver Boya'da hangi işçinin derdi olsa yanına geldiği ve onları mücadeleye kazanmaya çalışan bir işçi olarak öne çıkmıştı. İşçi sınıfı mücadeleleri içinde yoğrulduktan sonra DİP ile tanıştığında, işçilerin sömürü düzenine son vermek için devrimci bir sınıf partisinde örgütlenmesi gerektiğini hızla kavradı. Taşın

altına elini koymadan duramayacağına karar verdi, Çorlu'da DİP'in inşasına dört elle sarıldı. "Kapitalist düzen kirli ev gibidir, dağıtmadan temizleyemezsin" diyordu. O kirli evi dağıtacak bir araçtı partisi onun için.

Cenazesinin ardından ailesinin, işçi arkadaşlarının, yoldaşlarının, dostlarının bir araya geldiği DİP bürosunun her bir köşesinde onun emeği vardı. Büronun tutulduğu an, büronun boş salonunun ortasında sevinçten neredeyse dans ediyordu. İşçilerin evi olmasını hayal ediyordu o büronun. Onun ardından geçen bir yıl içinde bazen onun anısına, bazen istibdada karşı emekçilerin mücadelesinin nasıl

yükseltileceğini tartışmak için, bazen kıdem tazminatı hakkının nasıl savunulacağını konuşmak için işçi kahvaltuları, Öncü İşçi toplantıları düzenlendi o salonda. Çayın yanında atıştırmalık yiyecek bir şeyler oldu o büroda her zaman. "Kuru kuru çay içirmeyin kimseye" sözü unutulmadı hiç.

Sevda yoldaş sadece DİP'in onu yakından ya da uzaktan tanıyan militanları üzerinde değil, Çorlu'da onu tanıyan tüm işçiler ve emekçi kadınlar üzerinde öyle izler bırakmış ki, bu yıl Çorlu'da 8 Mart mitinginde bir anda hep bir ağızdan "Sevda Alyakut ölümsüzdür" sloganları yükseldi. Tam 8 Mart'ta, Dünya

Emekçi Kadınlar Günü'nde kadınlar Sevda yoldaşımızı mezarı başında anmak için bir araya geldi. Sevda yoldaş, ölümünün ardından Çorlu'da, kadınların, işçilerin mücadelesinde işte böyle yaşamaya devam etti bu bir yıl içinde.

Sevda yoldaş, DİP'in Çorlu'da işçi sınıfı içine çok sağlam ve geniş bir şekilde nüfuz etmesini hayal ediyor, bunun için çabalıyordu. Onun anısını gerçekten yaşatmak, ancak ondan devraldığımız mirası sürdürmekle, onun yarım bırakmak zorunda kaldığı görevleri tamamlamakla mümkün olacaktır. Devrimci İşçi Partisi bugün olduğu gibi yarın da onun örnek davranışları, kişiliği,

kararlılığı ile harmanladığı mücadelesinin yolunda yürüyecek, DİP'i adım adım inşa edecektir.

10 Ekim katliamının hesabını emekçiler soracak!

İki yıl önce 10 Ekim'de "Emek, Barış ve Demokrasi mitingi" için binlerce emekçi, ülkenin dört bir yanından Ankara'ya geldi. Miting için Ankara Tren Garı önünde toplanan emekçilere yönelik korkunç bombalı saldırıda 100'ü aşkın canımızı katlettiler, 500'den fazla insanımızı yaraladılar. Yitirdiğimiz tüm canların anıları gibi katliamın acısı da hâlâ taze, öfkesi büyük. Sorumlulardan hesabı sormadıkça öfkemiz bir nebze bile azalmayacak.

Mahkeme katliama göz yumanları yargılamıyor

Katliama ilişkin soruşturmanın iddianamesi Temmuz 2016'da tamamlandı. Duruşmalar ise 7 Kasım 2016'da başladı. Geçtiğimiz Eylül ayının sonun-

da beşinci grup duruşmaları yapıldı. Sürecin yavaşlığı bir yana gerçek bir yargılama olmadığı da apaçık ortada. Katliamın faileri zaten canlı bombaydılar ve öldüler. Şu an yargılananlar katliamın planlanması konusunda canlı bombalarla birlikte hareket eden DAİŞ'li katiller. Peki ya katliama göz yuman devlet?

Katliamın sorumlusunun devlet olduğu sır değil. Devlet pekala bu katliamı önleyebilirdi, önlemedi. Nitekim zamanla daha somut verilerle katliama kasten göz yumulduğu ortaya çıktı. Müfettiş raporlarında, canlı bomba ile ilgili istihbarat bilgilerinin ayrıntılı şekilde var olduğu, ancak Terörle Mücadele Dairesi başkanlığına patlamadan sonra iletilmediği ortaya çıktı. Müfettiş raporuna rağmen ihmali olan kamu görevlileri

hakkında soruşturma izni verilmedi. Patlamanın hemen ardından yaralıların üzerine gaz atan polislerin de, yaralılarla ilgilenmek yerine bir yere geçip bekleyen, anında müdahalede bulunmayan sağlık görevlilerinin de soruşturulmasına ilgili bakanlıklar tarafından izin verilmedi. Mahkeme katillerle işbirliği yapan sorumluları yargılamadan, bu davanın gerçek bir yargılama olduğuna inanmayacağız.

AKP'yi yenmeden katliamın hesabını soramayız

Bu toprakların tarihi emekçilere yönelik saldırılarla, katliamlarla dolu. Ankara katliamı bunların tartışmasız en büyüğüdür. AKP hükümeti iktidarını ayakta tutabilmek amacıyla Türkiye'yi tekerkeri,

örgütlerin yuvası haline getirdi. Böylesine korkunç ve kanlı 10 Ekim katliamının sorumlusu da bu örgütlere ses etmeyen, bombaların kullanılmasını Türkiye politikası haline getiren AKP iktidarıdır.

Yargı çoktan AKP'nin güdü-

müne girmişken mahkemeden "adalet" çıkmasını beklemek aldanmak olur. Katliamın sorumluları bellidir. AKP'yi ve Erdoğan'ı yenmeden güvenli bir ülke mümkün olmayacak, katledilen emekçilerin hesabı sorulamayacaktır.

Öncü İşçi

Öncü İşçi eki daha etkin ve güçlü şekilde dönmek üzere ara veriyor

Gerçek gazetesinin eki Öncü İşçi, 2014'ün Ocak ayından itibaren işçilere içinde yaşadığımız sömürüye dayanan sınıflı toplumun gerçeklerini ve çözüm yollarını açıklamak, sınıfın öncüsü olma yolunda işçileri bilimsel sosyalizmle donatmak için hazırlandı. 33 sayı yayınlanan Öncü İşçi, sayfalarında işçilerin sendikal mücadelelerine kılavuzluk etti, çok sayıda siyasi ve tarihsel konuyu ele aldı. İşçinin sözlüğü bölümünde

ise birçok önemli kavramı açıkladı, Devrimci İşçi Partisi'nin temel görüşlerini işçi sınıfının öncüsüyle buluşturmaya çalıştı.

Yoğunlukla DİP'in işçi eğitimlerinde kullanılan Öncü İşçi, başka pek çok alanda mücadele eden yoldaşlarımızın da başvurduğu bir kaynak oldu. İşçi eğitimlerinin deneyimleri ve işçi mücadelesinin ihtiyaçları doğrultusunda yeni bir düzenleme ile tekrar işçi ve emekçilerle buluşmak üzere Öncü İşçi ekimize bir süre ara veriyoruz. Yakında çok daha etkin hazırlanmış Öncü İşçi ekleriyle yeniden okurlarımızla olacağız.